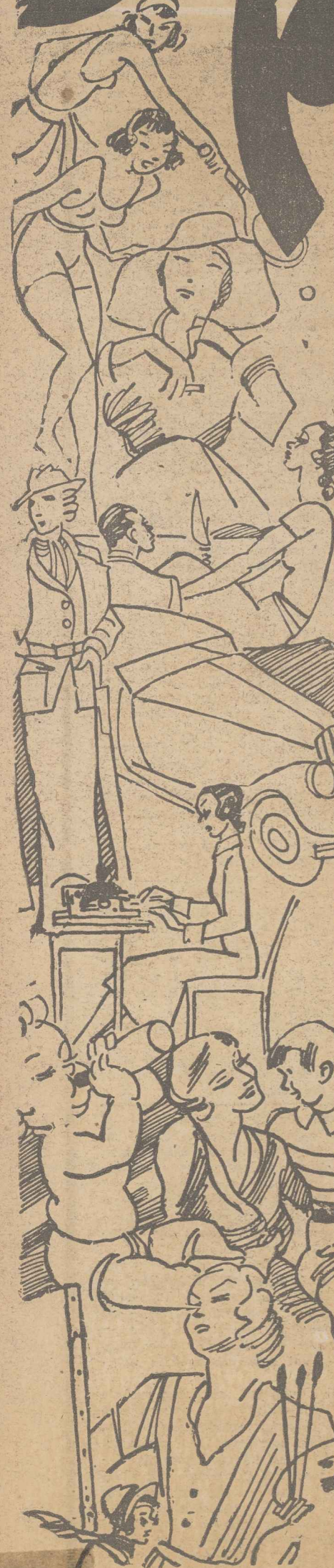

Η ΗΥΚΑΪΚΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μαύση ὠμορφιά...

Π ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
9 ΠΡΑΧΜΑΙ ΔΥΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
5
ΜΑΡΤΙΟΥ 1937
Αριθμός φύλλου 18
Γραφεία: Βουλής 1
Τυπογραφεία: Παλαμήδου 4

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Διάλογος με πρόσωπα δύο: Την απαρχιτημένη Κυρία και έναν μεσοκίτο Κοσμικό Κύριο.

Κύριο (σάν να εξοικολογείται άσχημα την αλήθεια): «Έλας δά, σεις οι γυναίκες είσαστε πολύ πιο ζήλιασες από μας τους άντρες».

Κυρία.— Καί όμως ο Σαίξπηρ έγραψε τον Οθέλλο και όχι την Οθέλλα. Κόριος.— Πά να είμαι δηλαδή μέσα στην αλήθεια, πρέπει να σάς πω, ότι αλλότινα τα ζήλιασες έμεις οι άντρες και αλλότινα σεις οι γυναίκες. Καί αν πείτε ότι αν συγκρίνουμε τις δυο ζήλιες, δέκατοι είστε δις βγίτη ζήλιωμένες.

Κυρία.— Δεν υπάρχει δυο ειδών ζήλιες, ή ζήλια είναι μία και πάντα όταν άγαπώσιν ζήλιωμένης.

Κόριος.— Έδώ άκοιρίδες είναι ο πόθος. Έσεις οι γυναίκες καμιά φορά ζήλιεστε και όταν δεν αγαπάτε.

Κυρία.— Όμοιογύ από άρχίζω να μίω σάς καταλαβαίνω.

Κόριος.— Θα με καταλάβετε άμείους. Γιατί υπάρχει γυναίκες που κάνουν άσπασίες στον άντρα τους και όμως τον ζήλιωσιν; Για να τον κάνουν άπιστος, θα πη πως δεν τον αγαπάνε, και όμως αυτό δεν έμπούρει να τον παρακαλοποιούν και να μη τον άρπώνουν να κυττάξω άλλη γυναίκα.

Κυρία.— Έδώ άκοιρίδες σας έπιασα! Μα λέγω άντρες σπασίοντες τη γυναίκα τους, όταν βεβαίως έρωσιν για την άπιστία τους, ένώ σεις γυναίκες με τη μία και την άλλη και μάλιστα, αν θέλετε να έχετε, αυτοί οι ίδιοι την έπαισαν στον κατήφορο με τη διαγωγή τους.

Κόριος.— Μα δέ μιλώμεν ή 'αυτούς τους ένοχιστές κτηνανθρώπους. Αυτοί δέ σπασίοντες από ζήλια, μα από φιλότιμο, γιατί τους πήσαν την ιδιοκτησία τους, τη γυναίκα τους. Άς μη φωνάμε από το θέμα μας, έδοι μιλώμεν για τη ζήλια και μόνο τη ζήλια και θέλω να πω ότι έμεις οι άντρες ζήλιωσιν μόνο όταν άγαπώμεν, γιατί δέ θέλουμε να χάσουμε την άναστροφή της άγάπης μας, ένώ σεις ζήλιεστε και όταν άγαπώτε δεν άγαπώτε και έρωσιν άλλο να βγίτη την έρωσινή άπολαύση. Ζήλιεστε γιατί όσο αν έχετε έναν άλλον ή μία πολλούς θανμαστές, θέλετε μέσα στην αλήθεια σας και τον άντρα σας, γιατί δεν παραδέχεσθαι πως μπορεί ν' άρσώ άλλη γυναίκα από σας. Ή κοιτάμε σάς και οι φιλοφροσίνες σάς, σάς κυριλάνε σέ τέτοιο βαθμό, που εάν ήταν δυνατόν να έχετε όλους τους άντρες σά πόδια σας. Δεν μπορείτε να παραδέχεσθαι πως μπορεί να άρσώ και άλλη γυναίκα εκτός από σας. Γι' αυτό δέν ά άντρες σάς αλή τη μεριά του σέ άλλη γυναίκα, λυσιπεί από το κακό σας και όταν αλήθεια σάς είναι έντελώς άδιάφοροι. Ζήλιεστε το πέν. Έάν εννύν μία άγαπημένη σας φιλενάδα έχη θανμαστές περιποιητικούς από σάς, γίνεται άμείους έχθρά σας. Έμεις οι άντρες άδιαφορούμε τελείως για τις κατακτήσεις των φίλων μας και μάλιστα είμαστε εύχαριστοίμενοι γι' αυτές, φτάνει να μη τοιμήσουν να κυττάξουν τη γυναίκα μου άγάπης. Συμπέρασμα: Έμεις ζήλιωσιν μόνο από άγάπη, ένώ σεις ζήλιεστε και από κοινοκτηρία, από φιλοφροσύνη.

Κυρία.— Ότε δεν ένας άντρας πάρη ν' άγαπάη τη γυναίκα του, έχετε τη γνώμη πως ο ένοχισμός του θα του έμπερύνη να την άρσώ και γυρεύη με τον ένα και με τον άλλο;

Κόριος.— Δεν έρω τι θα κάνει ο ένοχισμός του, ένα έρω μονάχα, πως δέ θα αίσθανή καθόλου ζήλια... και περί αυτής είπαμε πως σπασίοντες. Άλλο τώρα αν ο ένοχισμός του, ο ήρωας άρχες άλλου ίσως λόγου τον άναγκάσουν να χωρίση.

Κυρία.— Έσεις οι άντρες έτσι είσαστε, κυττάτε μόνο το συμφέρον σας και την καλοπείσιν σας. Θέλετε δηλαδή να σάς άγάπουμε να κάνετε τα δικά σας, να διασκεδάτε έξω από το σπίτι σας και μες να άδικοφροσύνη.

Κόριος.— Έχετε και σεις κάποιον δικαίωμα να μίω χωρίσετε.

Κυρία.— Τό καλύτερο όμως είναι να

ΕΝΑΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Θά ιδρύθη Τάγμα Καλογραιών για την μόρφωσι των κοριτσιών μας

Γιατί τα κορίτσια των Έλλήνων σπουδάζουν στις ξένες «καλόγριες».— Πώς έκκαλλιεργήθη μία ξενολατρική πρόληψις.— Μία άπόφασις που θα πολεμήση αυτό το κακό.— Ή σύστασις της Χριστιανικής Έκπαιδευτικής Άδελφότητος.— Τό τάγμα των μορφωμένων Έλληνορθόδοξων καλογραιών.— Θα έδρεύη στην Ήθνη και θα ιδρύση εκεί το πρώτο σχολείο.— Πολλά σχολεία σ' όλη την Έλλάδα.

ΠΩΣ ΘΑ ΛΕΙΨΗ ΚΑΙ Ο ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΩΝ

ΚΑΙ ποιά ακούει ή κόρη σας;— Την έβγαλ στις καλόγριες... Έ, και θα μόνι καλά γαλλικά και πιάνο και θα πάρη το λοβόρο των καλών τρώων...

—Μά γιατί δέν την έστάνετε σ' έλληνική σχολείο;— Αλλά δέν μπορεί να τά άποκτήση σ' έλληνική σχολείο... Καί ποιά λέτε να την έσταλά;— Στά Άρσάκειο...

—Δέν θα την κάμω δασκάλα. Μόλις βγίη από τις καλόγριες θα την παντρεύω και πρέπει να χη το λοβόρο το καλό κόσμου... Αυτό μόνο σεις «καλόγριες» θα τό άποκτήση...

—Πώς φορές δέν άκούσαμε τέτοια και παραλήρητα λόγια μεταξύ μητέρων για την μόρφωσι των κοριτσιών των!— Τί τα θέλετε; Είναι βαθιά ριζωμένη στις καρδιές και στο νοή των πολλών Έλληνων ή ιδέα πως τά κορίτσια τους μόνον στα σχολεία των καθεστώτων καλογραιών μπορεί να μωρυνούν καλά. Όσοι τά κορίτσια δέν πρόκειται να άγαπασθόν, αλλά να βρύν φημερό και όταν ή προίκα είναι άρκετή, το κορίτσι στέπαι να μορφωθεί στις καλόγριες...

Τί περίεργη κοινωνική πρόληψι!— Καί όμως δέν πρέπει να τό κρύβουμε πως ή πρόληψι αυτή υπάρχει και έπί εκτός άλλων χρόνια καλλιεργείται μέσα στην έλληνική κοινωνία...

Ποιά δέ εινε ή άρχή της;— Βέβαια ή άτέλεια των πρώτων γυναικείων μη σάς χωρίζουμε, μα να σάς πληροώσουμε με τό ίδιο νοήματα. Όφθαλμοί άνει όφθαλμοί και άπιστία άνει άπιστία.

Κόριος.— Μα λοιπόν πώς εί διαφύοσιν τους;— Όταν άγαπώσιν πατέρα και άποφασίζουμε άπιστία, ποτέ δέ θα καταθέσιν ή έρωσινή τους, σάς κυριλάνε σέ τέτοιο βαθμό, που εάν ήταν δυνατόν να έχετε όλους τους άντρες σά πόδια σας. Δεν μπορείτε να παραδέχεσθαι πως μπορεί να άρσώ άλλη γυναίκα εκτός από σας. Γι' αυτό δέν ά άντρες σάς αλή τη μεριά του σέ άλλη γυναίκα, λυσιπεί από το κακό σας και όταν αλήθεια σάς είναι έντελώς άδιάφοροι. Ζήλιεστε το πέν. Έάν εννύν μία άγαπημένη σας φιλενάδα έχη θανμαστές περιποιητικούς από σάς, γίνεται άμείους έχθρά σας. Έμεις οι άντρες άδιαφορούμε τελείως για τις κατακτήσεις των φίλων μας και μάλιστα είμαστε εύχαριστοίμενοι γι' αυτές, φτάνει να μη τοιμήσουν να κυττάξουν τη γυναίκα μου άγάπης. Συμπέρασμα: Έμεις ζήλιωσιν μόνο από άγάπη, ένώ σεις ζήλιεστε και από κοινοκτηρία, από φιλοφροσύνη.

Κυρία.— Τό ίδιο έσπεσε και ο Όθελος, όταν βεβαίως πως οι ύποψιες του δεν είναι καμιά βάσι. Μα αυτός είχε κάνει καί έντελώς πιο άναπάνδωτο.

Κόριος.— Αυτός όμως ήτοκοτόσμος.— Ένώ έρεί, έκαλοκόσμος με ζήλια και άσπασίες από σάς, γίνεται άμείους έχθρά σας. Έμεις οι άντρες άδιαφορούμε τελείως για τις κατακτήσεις των φίλων μας και μάλιστα είμαστε εύχαριστοίμενοι γι' αυτές, φτάνει να μη τοιμήσουν να κυττάξουν τη γυναίκα μου άγάπης. Συμπέρασμα: Έμεις ζήλιωσιν μόνο από άγάπη, ένώ σεις ζήλιεστε και από κοινοκτηρία, από φιλοφροσύνη.

Κυρία.— Ότε δεν ένας άντρας πάρη ν' άγαπάη τη γυναίκα του, έχετε τη γνώμη πως ο ένοχισμός του θα του έμπερύνη να την άρσώ και γυρεύη με τον ένα και με τον άλλο;

Κόριος.— Δεν έρω τι θα κάνει ο ένοχισμός του, ένα έρω μονάχα, πως δέ θα αίσθανή καθόλου ζήλια... και περί αυτής είπαμε πως σπασίοντες. Άλλο τώρα αν ο ένοχισμός του, ο ήρωας άρχες άλλου ίσως λόγου τον άναγκάσουν να χωρίση.

Κυρία.— Έσεις οι άντρες έτσι είσαστε, κυττάτε μόνο το συμφέρον σας και την καλοπείσιν σας. Θέλετε δηλαδή να σάς άγάπουμε να κάνετε τα δικά σας, να διασκεδάτε έξω από το σπίτι σας και μες να άδικοφροσύνη.

Κόριος.— Έχετε και σεις κάποιον δικαίωμα να μίω χωρίσετε.

Κυρία.— Τό καλύτερο όμως είναι να

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ζωηροτάτη ή κοσμική κίνησις κατά την παρούσαν εποχή.

—Μία από τις έκλεκτοτέρας σφαιροειδήσεις εγένετο έπ' ενακίρις των εκπολιτευτικών άγώνων μεταξύ Όβγγρων και Έλλήνων εις την Στρατιωτικήν Λέσχην.

—Οι άγώνες έγιναν ένάντιον της Α. Μ. του Βασιλέως, της Α. Β. Γ. του Διαδόχου και της Α. Β. Γ. της πριγκιπίσσης Αικατερίνης.

—Παρίστατο δ' άποστοργός των Στρατιωτικών και ή κ. Παπαζήλια, δ' άποστοργός Τύπου και Τυπογραφού και ή κ. Β. Νικολαΐδη και δ' άποστοργός της Στρατιωτικής κ. Νικολαΐδης.

—Ο αλληλόλογος κ. Αλ. Μεράκης, αλ κούρι έπί των τιμών κ. κ. Κοστοτάλιου, Παπαγιού και Κωστή, δ' άποστοργός της Αδελφότητας και ή κ. Σάλλης, δ' άρχηγός του Έπαισιόλου κ. Αλ. Παπαγιού, δ' άναρχος κ. Στ. Παπακρητοπούλου, δ. κ. και ή κ. Αλ. Μανωλάκη, δ. κ. και ή κ. Στ. Εγγερόνη, δ. κ. και ή κ. Α. Αρσένου, δ. κ. και ή κ. Ζαφείρη, δ. κ. και ή κ. Α. Αρσένου, δ. κ. και ή κ. Φ. Αραγώνη, δ. κ. και ή κ. Β. Μελί, δ. κ. και ή κ. Βάσσος, δ. κ. και ή κ. Χωρής, δ. κ. και ή κ. Ήλκας, ή δ' άρχηγός, ο κ. Βαλαμπίτης, Αλ. Αργυροπούλου, Μεσογένης, Π. Αλεξάνδρας, Μόλτης, Βλάχης, Μπότης και Χωρής.

—Ευθύνης κ. Αλ. Ρετσίνας, δ. κ. και ή κ. Αλ. Αργυροπούλου, ή κ. Β. Μπότης, ή κ. Α. Αερινά.

—Ευθύνης παρίστατο δ' αλληλόλογος κ. Α. Μ. του Βασιλέως κ. Αλ. Μεράκης, δ' άρχηγός κ. Α. Αερινά, ή μεγάλη κούρι έπί των τιμών κ. Κοστοτάλιου, δ' άποστοργός και ή κ. Παπαζήλια, ή κ. Π. Ρετσίνα, δ' στρατηγός και ή κ. Παπαγιού.

—Έκ του διπλωματικού σώματος δ' άποστοργός της Γεννητοσύνης και ή κ. Κρίστη, δ' άποστοργός της Αδελφότητας, δ' άποστοργός του Βελγίου και ή κ. Κούρτις, δ' άποστοργός της Γαλλίας κ. Μπουκαρέλλι, δ' άποστοργός της Ρουμανίας και ή κ. Φιλίπ, δ' άποστοργός της Τουρκίας και ή κ. Ρουάν, δ' άποστοργός και ή κ. Σακαλλοπούλου, ή κ. Α. Βασιλά, δ. κ. και ή κ. Ούρε, δ' στρατιωτικός άξιόλογος και ή κ. Ρετσίνα.

—Θαμνηστέα έμφάνισις ή πρόεδρος της Ρουμανίας κ. Φιλίπ με μαύρο και τρυκαίο φόρεμα.

—Η κ. Αιδίτης κομφοτάτη με μαύρα.

—Ευθύνης παρίστατο δ' άναρχος και ή κ. Στ. Παπακρητοπούλου, δ. κ. και ή κ. Ι. Ρουμάνου, δ. κ. και ή κ. Αλ. Μανωλάκη, δ. κ. και ή κ. Φωκά, δ' άναρχος και ή κ. Κρίστη, δ' στρατηγός και ή κ. Παλιού, δ. κ. και ή κ. Βλ. Μπότης, δ. κ. και ή κ. Ηλ. Αρσένου, δ. κ. και ή κ. Γ. Μανωλάκη, δ. κ. και ή κ. Α. Αρσένου, δ. κ. και ή κ. Α. Ρουμάνου, δ. κ. και ή κ. Γ. Μακάρι, δ. κ. και ή κ. Σαμπέρ, δ. κ. και ή κ. Αλ. Ρετσίνα, δ. κ. και ή κ. Γ. Αρσένου.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

—Η κ. Αλ. Μανωλάκη έκπαιστική έμφάνισις με μαύρο κομφοτάτη.

—Η δασκάλη με Πουρνά με μαύρα και υπέροχη από τις πλάιν άναρχες.

ΕΚΔΟΤΗΣ
'Ανώνυμος Έταιρεία
ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ'
Γραφεία: Βουλής 1
Τυπογραφεία Παλαμήδου 4
ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.461
ΤΗΛ. ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.297
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
5
ΜΑΡΤΙΟΥ
1937
ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2
Αριθμός φύλλου 18

ΜΕ ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΡΙΕΣ

Πώς σκέπτονται, πώς ζούν, πώς άγαπούν

ΤΗΣ Κ. ΔΙΔΟΥΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΕΝΑ ΑΔΙΑΚΟΠΟ τίτλισμα άκούεται μέσα στην αθήνα όπου είναι συγκεντρωμένα τά μέλη του Συνδέσμου Έλληνίδων Φοιτητριών. Φρέσκες μιά-μιά σαν λουλούδια, υ' δέ

πύλλες που κάθονται και ρεμβάζουν. —Σέ άδες, μήτε της Θεολογικής έξαιρουμένης. —Έσεις είσθε φιλολογίνες; —Ναι, παύ το καταλάβετε.

—Μου έχουν πη πως είσθε οι πιο ρεμβώδεις κι' οι πιο άφρημένες. —Γαύον.

—Όλα αυτά είναι σχετικά. Ή φιλολογία συγκεντρώνει τον μεγαλύτερο αριθμό κοριτσιών. Έκεί θα βρήτε από όλα τά είδη: και ρεμβώδεις και ζωηρές και κοκέτες και φαντασιόπληκτες και πρακτικές και δ.τι θέλετε.

—Πάντως άδες βάζουν την φιλοδοξία να γράψουν κανένα τόμο ποιήματα πολλαχούτων. —Δέν είναι βέβαιον αυτό. Άλλες θέλουν να μάθουν τις τυπικές γνώσεις και να διορισθόν, άλλες άνειρεύονται να μνη τελειώσουν ποτέ οι σπουδές. Σήμερα να είναι έδώ, αύριο στην Εύρώπη... Άλλες πάλι θέλουν άλλες να περύνουν την ώρα τους και να γίνουν εκάτι στο χέρι.

—Πάντως ή φιλολογία, πεντάκι μία άλη, είναι θάρρος έπιστήμη ειδική για τις γυναίκες. Οι καλύτερες καθηγήτριες είναι γυναίκες. Κοιτώντας τόσο καλά την ψυχή του παιδιού, τις άνάγκες του, τις ιδιοτητές του. —Τά άγόρια στη σχολή.

—Γι' αυτό πολλές καταλήγουν υπάλληλοι δικηγόρων ή βοηθοί γιατρού. —Α, έμεις δέν τόχουμε σκοπό να άποκοφώμε. —Δηλαδή. —Θά πάμε έμπρός, θα κατακτήσουμε με την άείλαν μας και με την πάλμη της περιποίησης έμπιστοσύνης της κοινωνίας. Άρα τα ίδια δέν έσκέποντο πριν για τις φιλολογίνες. Από τό 1890 περίπου ποτέ πρωτομάθητες γυναίκες στο Πανεπιστήμιο δέν έπαυσαν να δουλεύουν για να μορφωθούν και να παύσουν για να καταρτίσουν τις προλήψεις.

Οι γιατρίνες βλέπουν κάπως ώμα τά ζητήματα, άφαιρούν την καρδιά, δίνοντας όλες τις πρωτοβουλίες στο σώμα...

λη την δροσιά της νεότητος στο πρόσωπο, αφήνουν την γλώσσα τους να κόρη και να ρέβη άπερόσοστα.

Μιλάνε τάχα για τους χορούς, για τά φλέτς, για τά λουδά; Για Πλάτωνα, για Ίπποκράτη, για Σενέκα; Για Φρόντυν, για Βαλερό; Ή μήπως λένε για την ζωή, για την βιοπάλη, για τά έπαγγέλματα;

Στη γωνιά συναντάς μία φίλη που διηγείται κάπως μεγαλοχολικά στην παρέα της τον έρωτά της, δίνοντας τα άποτέλεσματα των ένεργειών της:

—Έτρεξα παντού, κι' ακόμα τίποτα, τίποτα. Ίσως να πρέπει να τρέξουν κι' άλλες μαζί.

—Τί τρέχει; την ρωτά.

—Έχωμε μία πτωχή συνάδελφο που πάσχει από ραχτιισμό και τοσάκιζμασε για να δούμε πως και ποιά δέν την τοποθετήσουμε για θεραπεία.

—Μά αυτό είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σας.

—Ευγενικό; Γιατί; Ο σύλλογός μας ζητά να άναπτύξη την άλληλεγγύη μεταξύ των φοιτητριών, άρα είναι φυσικό τά μέλη του ν' άποτελούν μία οικογένεια.

—Είναι πολύς καρός που υπάρχειτε σάν Σύλλογος.

—Α, όχι πολύς, μα τί σημασία έχει. Φλεγομέθα από τά άραίσματα άνευ.

Παρακελ έκκούσιντάς χόρωνα. Πολλές μαζεύονται από τον χώρο προσηφείρων τά άκτιμάς πολύ τους συμφοιτήτες.

—Πώς αυτό; —Αιγιάς σάν στενομουσική στην έκλογή.

—Είσα υπερβολική καυμένη άναφανών δούτρες μαζί.

—Δέν φαίνεται να έκτιμάται πολύ τους συμφοιτήτες.

—Όχι, κάθε άλλο, πάντως συνήθως οι φοιτήτριες της φιλολογίας κένον περιστασέτην παρά με φοιτήτες άλλων σχολών.

—Ευθυσία δέν άργησε ν' άνάμη παύδλο από παντού έπικρατούσε ένας πνευτός δρόσας. Άφηνε τά κορίτσια στις άσχολίες τους και προβά προς άλλες όμάδες σάν δουτυική λέσχη.

Σέ άδες τις σχολές του Πανεπιστημίου φοιτούν κορίτσια; ρωτά μερικάς κο

Τάρα γύρω μου έχουν μαζευθεί και

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

Κοσμική

ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΚΡΙΤΕΣ ΜΑΣ

Η «ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΑΚΡΙΤΩΝ» ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΕΙΠΕΝ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ κ. ΙΩΑΝΝ. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, όπως ξέρουμε, μιλεί πάντα το αίσθημα περισσότερο από την σκέψη. Και γ' άρα η γυναίκα αισιόφρων ζητούν πάντα τρόπο να εκδηλωθούν. Η στοργή, η αγάπη, η συμπάθεια, η καλοσύνη και η ανιδιοτέλεια, που φυσικά στη γυναίκα παρά σ' όν άνδρα. Γι' αυτό και η δημοσία κοινωνική πρόνοια έχει στρατηγική πολύ στα γυναικεία αίσθημα. Η φιλανθρωπία στις οργανωμένες κοινωνίες είναι πολύ γυναικεία φροντίδα παρά ανδρική.

Τώρα λοιπόν ανοίγεται και στον τόπο μας ένα άκωστο αίσθημα δράσεως για να δράσουν τα γυναικεία αισθήματα των Ελληνίδων.

Εκεί πέρα, στα όρια άγρια της Ελλάδας, κοντά στα σύνορά μας, ζούν πληθύνοντες λαοί, που μιλούν και σκέπτονται από φρονιμον την ομοθυμία γαλαχιά. Όσοι μας αυτός ο κόσμος είναι τόσο μακριά από τις πόλεις, από τα κέντρα, από την κοινωνική κίνηση, που θα νόμιζε κανένας πως είναι λησμονημένοι. Κι' όμως όχι. Γι' αυτούς τους παρμεθόριους, πολίτες και στρατιώτες μαζί, συννετηρή τούτα τελευταία στην Αθήνα η «Αδελφότης Αγάπης Ακριτών».

Η «Αδελφότης αυτή σπεύζει το έργο της και την δράση της στην γυναικεία κυρίως. Από τα έθνη μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της, τα πέντε είναι γυναικες. Κυρίες της πολύ γυναικής «Αθηναϊκής κοινωνίας. Μά και στην όλη της εργασία για να πετύχει τους σκοπούς της «Αδελφότης προσέμεινε πολλά τις γυναικες. Σπεύζειται από πάντων στα γυναικεία αισθήματα.

Το νέο αυτό σωματείο έχει ονομασθεί έτσι, γιατί οι παρμεθόριοι πληθύνοντες οι φρονιμοί των συνόρων μας, που πέραν το Βυζαντινόν έθνος των Ακριτών και μες θημίζον τον Διγενή Ακρίτα. Αιτοί φιλώσιν τα άκρότατα σημεία της Ελλάδας και αυτοί με το στήθος τους σχηματίζουν το ζωντανό τεύχος και όχημα των συνόρων μας.

Αείζονοι, λοιπόν, οι άνθρωποι αυτοί την αγάπην μας, την στοργή μας, την συμπάθειά μας και την εύνοιασσήν μας.

Και άλλα χρόνια, κι' άλλες εθνικές στιγμές, οι γυναικες της Ελλάδας, κυρίες και κούρες, έδειξαν τα αισθηματά τους για τους Ακρίτες μας.

Οι πόλεμοι, ακόμα εξακολουθούν. Ο στρατός μας έποικεισται από σύνορα η έφύλασσε τα πολεμικά μέτωπα. Η πλήξης και ο κίνδυνος μαζί τους έπαιζαν τους στρατιώτες μας εκεί πέρα. Ξεχράζοντο οι άνθρωποι αυτοί μια ποικιλία στην πύλη και μια ψυχαγωγία ανάμεσα στους κινδύνους. Και αυτά τα έπαυσα και γλυκίστην πράγματα τα έφαιναν τότε γάμος στην καλοσύνη και στα αισθήματα των γυναικών μας. Η «Αδελφότης Στρατιωτική και άλλα τέτοια σωματεία ώργάνων αλληλογραφία των Ελληνίδων με τους Ακρίτες μας. Ωργανώσαν άποστολές εξαγριστην παραμάται. Ωργανώνον μια εύχρηστη έπικοινωνία του όρατου έθνους με τους μαρτυρούμεν πολεμικές μας. Η έπικοινωνία αυτή έμελλε μίαν άνομα γάμιν αίσθημα και συμπάθεια από το έσπερμένο της χάρος παρά τα σύνορα, όπου ο στρατός έκείνη.

Κατά τέτοιο έναγνίσθησαν τόσα.

Η «Αδελφότης Αγάπης Ακριτών» έχει σκοπό να δημιουργήσει ένα ρεύμα αισθημάτων και χάρος από τα διεσπάρητα από το έσπερμένο της χάρος παρά τα όρια σύνορα μας.

Τερα μου και διαμορφών εκείνη. Δέν 'παρχει γυναίκα στον τόπο μας που δεν θα ποδοσεί να τιμηρή παίρνοντας σε γιά άνδρα. Μά η μητέρα μου ήταν κάτ' άλλο, ήταν από την Γεωργία.

Η ιδέα αυτή άρχισε να άπασχολή τον Σελίμ, δεδομένου ότι ευρίσκετο σε στενές σχέσεις εκείνη την εποχή με μια Ρωσοίδα πριγκίπισσα, της οποίας η οικογένεια ύστερα από πολλές περιπέτειες κατέφυγε από Ρωσζάκιν. Οι δύο νέοι άρχισαν να συμπαιδιούνται άλλα ο γέρο-σουλτάνας έτρεμε στην ιδέα ότι ο γυνός του μπορούσε να πάρη γυναίκα, μία, της οποίας το πρόσωπο έβλεπαν καθημερινά όλοι οι άνδρες. Άλλα ο σουλτάνας δεν άργησεν να πεθάνη και οι νέοι ενώθηκαν χωρίς τύψεις.

Τον δεύτερο χρόνο του γάμου γεννήθηκε ο Ιμπράιμ. Ύστερα όμως η σουλτάνα έπεσε άρρωστη βαρεία. Ο Σελίμ έτρεμε για την τύχη του γιου του. «Αν πεθάνει! Ο συγγενείς του τότε τον έπεισαν να πανδρευθή κι' άλλες γυναίκες. ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Σκοπεύει να καλλιεργήσει την αγάπη όλων των Ελλήνων και των Ελληνίδων προς τους παρμεθόριους Ακρίτες μας. Θέλει να φροντίσει για την μόρφωση και την ψυχαγωγία των πληθύνοντων των συνόρων και των προοριών στρατιωτών του. Άλλα μαζί η «Αδελφότης θέλει να δείχρη με όργα το έθνος φέρων που έχουμε για τους Ακρίτες μας. Σε μια προκήρυξη που εξακολούθησε τελευταία η «Αδελφότης Αγάπης Ακριτών» έξη έχει έτσι τους σκοπούς της:

«Εφ' όσον κατά τους παλαιούς καιρούς οι παρμεθόριοι Ακρίται μας άπετέλουν με το στήθος των λογαρίων τεύχος και όχημα κατά πόδες επιδρομών και αυτοί ήταν υπερίσχυον διά την έκτέλεσιν υπερίσχυον καθήκοντων η πατρίς. Εξαεταίως έτιμα και έσοφάσαν τους άγρίωνους προοριούς της άσφαλείας και άσφαλείας της. Άλλα και εξορμήσαν η πατρίς και έπαθεν, όταν παρημελήθη και κατηρητοθή το έμψυχον εκείνον τεύχος. Άναστάν και πρέπει να αναήσουν πάλιν οι Ακρίται μας και να άπολαύσουν πάλιν των οφελών και την αγάπην από τοίς άνθρη. Ες στραφόντες πάλιν προς ατόους φιλοστονίας τα δέματά μας και ές τους πολυλογόμας, άπορμέμα και μες στέλνουν όλα τα είδη. Πρό πάντων όμως διδία. Έννοείται όμως ότι τα εξακολουθήσιν πριν τα στείλουν. Βγάδωμε τα διδία από μπουρλί να δώλφουν. Τα άνθρη και άντενέμει. Προτιμώμεν ιστορικά διδία και πραγματικόν γνώσιν. Άλλα και φιλολογικά, πάντοτε όμως σύμφωνα με την ήθη και με το πατριωτικό αίσθημα. Προτιμώμεν διδία έντ' συγγράμειν προσιότητος γρηνή, άλλα ήθικά και πατριωτικά.

«Τους σχεδιάζουμε τον όργανισμό με τα διδία από μαρτυρούμεν κινήτων διδίων. Καθμία από τις διδίωνες αυτές, προς το σκοπόν. 200 διδία. Άσφύτρη θα φέρη στα 400 ή 500. Τέτοιες διδίωνες θα ιδρύσινουμε κατ' άρχην 10. Το πολύ άσφύτρη θα τις κάνομεν 25 έν έλκ. Καθμία από τις διδίωνες αυτές θέτη άλλα διδία. Έτσι ένα γυνή ή μια σφύρη θα παλαιάσιν την μά διδίωνήν. Θα την διαβάζουν όσο θέλουν και κατόπιν θα την παραδίδουν σ' άλλο γυνή ή σ' άλλη σφύρη και θα παλαιάσιν άλλη διδίωνήν από 200 διδία. Έτσι όλες οι διδίωνες θα κάνομεν δύο τον γυνή των παρμεθόριων. Καί καθένας φιλοπονήσιν στασιότης η χωριούς, θα διαβή όλα τα διδία, που στην όργη θα ένιν 2000 κατ' έλάχιστον άσφύτρη να υπερέδω τον 10.000.

«Εκτός από τα διδία τι άλλα είδη δώσιν και τα σές στέλνουν; έρωτήσαμε τον κ. Δαμβέργη.

«Παράλληλα με τα διδία, μας στέλνουν και δαχμόμα γυναικεία όργανα και μουσικά όργανα. Μαζί με την ψυχαγωγία του διαδίστατος άξίζει να τους δώσουμε, εκεί πάνω και τις ψυχαγωγίες της μουσικής και της γυμναστικής. Ύψιστα για την μουσική έδειχεν πάλι η «Αδελφότης. Έως τώρα μας έστειλαν δοκάρια όργα γυναικεία, δέμα φλόγες, δέμα άσφύτρη. Για γυναικεία μας θέλουν άλλα και ένα τοιςάκι συντοβή. Άλλα μας στέλνουν και δαχμόμα και άλλα είδη. Ένας μας έστειλε καρυέλλες. Άλλος πόνειται να μας στείλη όργα. Άλλος μας έστειλε φακέλους. Ένα άγνωστη πικρή κυρία μας έστειλε δύο ένάρια καλίστα είδη καταλαβαίνετε πόσο χρήσιμα έινε εκεί πάνω...

«Εκτός από τα διδία τι άλλα είδη δώσιν και τα σές στέλνουν; έρωτήσαμε τον κ. Δαμβέργη.

«Παράλληλα με τα διδία, μας στέλνουν και δαχμόμα γυναικεία όργανα και μουσικά όργανα. Μαζί με την ψυχαγωγία του διαδίστατος άξίζει να τους δώσουμε, εκεί πάνω και τις ψυχαγωγίες της μουσικής και της γυμναστικής. Ύψιστα για την μουσική έδειχεν πάλι η «Αδελφότης. Έως τώρα μας έστειλαν δοκάρια όργα γυναικεία, δέμα φλόγες, δέμα άσφύτρη. Για γυναικεία μας θέλουν άλλα και ένα τοιςάκι συντοβή. Άλλα μας στέλνουν και δαχμόμα και άλλα είδη. Ένας μας έστειλε καρυέλλες. Άλλος πόνειται να μας στείλη όργα. Άλλος μας έστειλε φακέλους. Ένα άγνωστη πικρή κυρία μας έστειλε δύο ένάρια καλίστα είδη καταλαβαίνετε πόσο χρήσιμα έινε εκεί πάνω...

«Εκτός από τα διδία τι άλλα είδη δώσιν και τα σές στέλνουν; έρωτήσαμε τον κ. Δαμβέργη.

«Παράλληλα με τα διδία, μας στέλνουν και δαχμόμα γυναικεία όργανα και μουσικά όργανα. Μαζί με την ψυχαγωγία του διαδίστατος άξίζει να τους δώσουμε, εκεί πάνω και τις ψυχαγωγίες της μουσικής και της γυμναστικής. Ύψιστα για την μουσική έδειχεν πάλι η «Αδελφότης. Έως τώρα μας έστειλαν δοκάρια όργα γυναικεία, δέμα φλόγες, δέμα άσφύτρη. Για γυναικεία μας θέλουν άλλα και ένα τοιςάκι συντοβή. Άλλα μας στέλνουν και δαχμόμα και άλλα είδη. Ένας μας έστειλε καρυέλλες. Άλλος πόνειται να μας στείλη όργα. Άλλος μας έστειλε φακέλους. Ένα άγνωστη πικρή κυρία μας έστειλε δύο ένάρια καλίστα είδη καταλαβαίνετε πόσο χρήσιμα έινε εκεί πάνω...

«Εκτός από τα διδία τι άλλα είδη δώσιν και τα σές στέλνουν; έρωτήσαμε τον κ. Δαμβέργη.

«Παράλληλα με τα διδία, μας στέλνουν και δαχμόμα γυναικεία όργανα και μουσικά όργανα. Μαζί με την ψυχαγωγία του διαδίστατος άξίζει να τους δώσουμε, εκεί πάνω και τις ψυχαγωγίες της μουσικής και της γυμναστικής. Ύψιστα για την μουσική έδειχεν πάλι η «Αδελφότης. Έως τώρα μας έστειλαν δοκάρια όργα γυναικεία, δέμα φλόγες, δέμα άσφύτρη. Για γυναικεία μας θέλουν άλλα και ένα τοιςάκι συντοβή. Άλλα μας στέλνουν και δαχμόμα και άλλα είδη. Ένας μας έστειλε καρυέλλες. Άλλος πόνειται να μας στείλη όργα. Άλλος μας έστειλε φακέλους. Ένα άγνωστη πικρή κυρία μας έστειλε δύο ένάρια καλίστα είδη καταλαβαίνετε πόσο χρήσιμα έινε εκεί πάνω...

«Εκτός από τα διδία τι άλλα είδη δώσιν και τα σές στέλνουν; έρωτήσαμε τον κ. Δαμβέργη.

«Μα α! δοκάρια εξακολουθούν και σ' άλλα είδη. Κάποιος μας έστειλε 25 κλουβία για να μπουνίε μια πούλια. Άλλος μας έστειλε 400 τεφρόδια. Άλλος θα μας στείλη τέσσα κλουβία γεμάτα σοκολατάκια. Θα τα στείλη την ημέρα που θα φέρη η αποστολή μας για τα σύνορα, για να έινε φρέσκα...

«Και τότε θα φέρη η αποστολή αυτή; έρωτήσαμε.

«Ελπίζουμε να έινε έτοιμη κατά τα τέλη Μαρτίου, ώστε να περιέλθω τους συνοριακούς τοίχους κατά τις ημέρες του Πάσχα. Θα πάη επιτροπή δική μας μαζί για να μελετήσιν συστηματικώτερα το ζήτημα των διανομών των ειδών και άλλες τις έτοιμότητες. Γενικά δαδίζουμε έτσι στον σκοπό μας. Στο να στρέψουμε το ενδιαφέρον του κόσμου προς τα εκεί. Προς τους Ακρίτες μας. Έτσι θα καταλάβουν αυτοί εκεί πάνω ότι όλη η Ελλάδα τους θέλει και θα νιώσουν περιφρονία...

«Αυτά έινε τα έργα της «Αδελφότητος. Και όσον έινε έργα δεν χρειάζονται λόγια; έρωτήσαμε.

«Όχι, φίλε μου. Χρειάζονται και αυτά, μας έλεγε ο κ. Δαμβέργης.

«Χρειάζονται, λοιπόν;

«Βέβαια. Γι' αυτό έτοιμάω μια διδία. Έπει, που θα την δώσω στην αίσθημα της «Ασφαλείας» έτοιμασε, με όνομα: «Ο άγνωστος Ακρίτης». Σ' αυτή θα έξηγησά τα πράγματα και τους σκοπούς της «Αδελφότητος μας.

«Ότε, η άρχη της εργασίας της «Αδελφότητος έινε ενδιαφεροντική; έρωτήσαμε.

«Βεβαίως, μας έλεγε ο κ. Δαμβέργης. Είδη όρασαν και συγκινητικόν ύποδοχην του σκοπού μας. Έξωθεν, από το κ. Ηλμάδης, ο και Τσιάνης της «Αδελφότητος, έφαιναν έτις ά μέμος και έδωκε εύνοιαν γιάδους δαχμόμα επί τον σκοπό της «Αδελφότητος. Χρήματα προσφέρονται εύκολα. Η όργάνωσις έινε δύσκολη. Πιστεύω όμως ότι θα γίνουν όλα κανονικά και όρεια. Ύαχρη, προθυμία η ένδοξισμός. Πολλά προομένον, ιδιαίτερα από τις κυρίες...

«Θυμίζωι τώρα και κατά την Κορινθία έπαύσασιν τον όλο τον κυρίον σ' αυτά τα ζήτηματα. Η Σλαβόν, έξωθεν, από το Λονδίνον, μας έστειλε για τους έσπερμένους όργα μάλλινα. Μά τώρα από και δεν ήλθε καμία δοκάρια. Κάποιος μ' έρώτησε: «Τάχα η Σλαβόν ήταν η τελευταία Ελληνίς; Όχι. Έγώ δεν το πιστεύω! Και προομένον και τώρα η Ελληνίς να κινήσιν η ένδοξισμός. Άς μ' στείλουν μάλλινα έτοιμα. Άς στείλουν μαλά. Άς στείλουν, τέλος, γυναικεία. Και μ' αυτό μπορούμε η' όργάνωσιν μαλά, η' όργάνωσιν έργαγια για τα παιδιά, μό του, πλίσια για να κεντησιν μ' αυτό παντοφίτες και τόσα άλλα...

«Γενικά, φίλε μου, η «Αδελφότης μας προομένον πολλά από τις γυναίκες μας. Άλλα και από τον Τίτον. Όταν τα γράφει στον Τίτο θα τα μάθουν οι κυρίες και διαπονήσιν και θα τρέξουν μ' ένδοξισμμό να έργασθιν για τον σκοπό μας.

«Μα, μας έλεγε ο κ. Δαμβέργης, για τα πρώτα θέματα της ζωής της «Αδελφότητος Αγάπης Ακριτών. Ο σκοπός έινε όρατος και οι γυναίκες μας, χωρίς άμφισβησία, θα λάβουν ένδιαφέρον γ' αυτόν.

«Μπορούν δε εύκολα να στείλουν ό,τι θέλουν και να δείξουν το ένδιαφέρον τους. Άρχει η' άπευθυνθήν στον κ. Ι. Δαμβέργη, στην όδον Ιπποκράτους 49. Η Β. ή στον Τσιάνη της «Αδελφότητος κ. Κ. Μουσιολή, στην όδον Άνσελμης 9. Άθήνα.

«Ανοίγεται, λοιπόν, με την «Αδελφότητα αυτή νέο στάδιο δράσεως για τις Ελληνίδες.

Φ. ΓΙΟΥΛΛΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ...ΘΗΡΙΑ

Μία καινούργια μόδα μας έρχεται από την Αμερική. Δέν την επιβάλλει όμως, παράδοξως, κανένας ρατσικός όλος, άλλα ένας τέος... ηρωισμός. Εκείνη κυρία-λέγει ο κόσμος αυτής- φορεί γάντια και παπούτσια άσφύτρη με την τουαλέτα της άλλα κάνει έσχημα να σέρνη μαζί το σκούφι της, άδωκα, τούτος τουαλέτας...

Με λίγα λόγια, ο όθος ηρωισμοειδής προτείνει όσον κάθε κυρία φέρη μαζί της ένα μικρόν εξετασμένο θηρίον, άναλόγη της τουαλέτας της. Έάν λ.χ. φορή άσφύτρη, θα της πηγαίνει μια μικρή λευκή κουνιόνη, έάν φορή λευκή η πράσινα, θα χρειασθή μια μικρή λευκή κουνιόνη. Ένα καφέ τσάρι ά καφέ μια άσφύτρη. «Όσο για τις κυρίες που συντηρούν με υφασμάν παπούτσια, από δέμα φειδωλό-λέγει ο παρδοξικός αυτός άνθρωπος- σ' αυτές προτείνεται να θγαίνουν έξω συντοβήματα από μιά...έχιδνα!!

«Μα α! δοκάρια εξακολουθούν και σ' άλλα είδη. Κάποιος μας έστειλε 25 κλουβία για να μπουνίε μια πούλια. Άλλος μας έστειλε 400 τεφρόδια. Άλλος θα μας στείλη τέσσα κλουβία γεμάτα σοκολατάκια. Θα τα στείλη την ημέρα που θα φέρη η αποστολή μας για τα σύνορα, για να έινε φρέσκα...

«Και τότε θα φέρη η αποστολή αυτή; έρωτήσαμε.

«Ελπίζουμε να έινε έτοιμη κατά τα τέλη Μαρτίου, ώστε να περιέλθω τους συνοριακούς τοίχους κατά τις ημέρες του Πάσχα. Θα πάη επιτροπή δική μας μαζί για να μελετήσιν συστηματικώτερα το ζήτημα των διανομών των ειδών και άλλες τις έτοιμότητες. Γενικά δαδίζουμε έτσι στον σκοπό μας. Στο να στρέψουμε το ενδιαφέρον του κόσμου προς τα εκεί. Προς τους Ακρίτες μας. Έτσι θα καταλάβουν αυτοί εκεί πάνω ότι όλη η Ελλάδα τους θέλει και θα νιώσουν περιφρονία...

«Αυτά έινε τα έργα της «Αδελφότητος. Και όσον έινε έργα δεν χρειάζονται λόγια; έρωτήσαμε.

«Όχι, φίλε μου. Χρειάζονται και αυτά, μας έλεγε ο κ. Δαμβέργης.

«Χρειάζονται, λοιπόν;

«Βέβαια. Γι' αυτό έτοιμάω μια διδία. Έπει, που θα την δώσω στην αίσθημα της «Ασφαλείας» έτοιμασε, με όνομα: «Ο άγνωστος Ακρίτης». Σ' αυτή θα έξηγησά τα πράγματα και τους σκοπούς της «Αδελφότητος μας.

«Ότε, η άρχη της εργασίας της «Αδελφότητος έινε ενδιαφεροντική; έρωτήσαμε.

«Βεβαίως, μας έλεγε ο κ. Δαμβέργης. Είδη όρασαν και συγκινητικόν ύποδοχην του σκοπού μας. Έξωθεν, από το κ. Ηλμάδης, ο και Τσιάνης της «Αδελφότητος, έφαιναν έτις ά μέμος και έδωκε εύνοιαν γιάδους δαχμόμα επί τον σκοπό της «Αδελφότητος. Χρήματα προσφέρονται εύκολα. Η όργάνωσις έινε δύσκολη. Πιστεύω όμως ότι θα γίνουν όλα κανονικά και όρεια. Ύαχρη, προθυμία η ένδοξισμός. Πολλά προομένον, ιδιαίτερα από τις κυρίες...

«Θυμίζωι τώρα και κατά την Κορινθία έπαύσασιν τον όλο τον κυρίον σ' αυτά τα ζήτηματα. Η Σλαβόν, έξωθεν, από το Λονδίνον, μας έστειλε για τους έσπερμένους όργα μάλλινα. Μά τώρα από και δεν ήλθε καμία δοκάρια. Κάποιος μ' έρώτησε: «Τάχα η Σλαβόν ήταν η τελευταία Ελληνίς; Όχι. Έγώ δεν το πιστεύω! Και προομένον και τώρα η Ελληνίς να κινήσιν η ένδοξισμός. Άς μ' στείλουν μάλλινα έτοιμα. Άς στείλουν μαλά. Άς στείλουν, τέλος, γυναικεία. Και μ' αυτό μπορούμε η' όργάνωσιν μαλά, η' όργάνωσιν έργαγια για τα παιδιά, μό του, πλίσια για να κεντησιν μ' αυτό παντοφίτες και τόσα άλλα...

«Γενικά, φίλε μου, η «Αδελφότης μας προομένον πολλά από τις γυναίκες μας. Άλλα και από τον Τίτον. Όταν τα γράφει στον Τίτο θα τα μάθουν οι κυρίες και διαπονήσιν και θα τρέξουν μ' ένδοξισμμό να έργασθιν για τον σκοπό μας.

«Μα, μας έλεγε ο κ. Δαμβέργης, για τα πρώτα θέματα της ζωής της «Αδελφότητος Αγάπης Ακριτών. Ο σκοπός έινε όρατος και οι γυναίκες μας, χωρίς άμφισβησία, θα λάβουν ένδιαφέρον γ' αυτόν.

«Μπορούν δε εύκολα να στείλουν ό,τι θέλουν και να δείξουν το ένδιαφέρον τους. Άρχει η' άπευθυνθήν στον κ. Ι. Δαμβέργη, στην όδον Ιπποκράτους 49. Η Β. ή στον Τσιάνη της «Αδελφότητος κ. Κ. Μουσιολή, στην όδον Άνσελμης 9. Άθήνα.

«Ανοίγεται, λοιπόν, με την «Αδελφότητα αυτή νέο στάδιο δράσεως για τις Ελληνίδες.

Φ. ΓΙΟΥΛΛΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ...ΘΗΡΙΑ

Μία καινούργια μόδα μας έρχεται από την Αμερική. Δέν την επιβάλλει όμως, παράδοξως, κανένας ρατσικός όλος, άλλα ένας τέος... ηρωισμός. Εκείνη κυρία-λέγει ο κόσμος αυτής- φορεί γάντια και παπούτσια άσφύτρη με την τουαλέτα της άλλα κάνει έσχημα να σέρνη μαζί το σκούφι της, άδωκα, τούτος τουαλέτας...

Με λίγα λόγια, ο όθος ηρωισμοειδής προτείνει όσον κάθε κυρία φέρη μαζί της ένα μικρόν εξετασμένο θηρίον, άναλόγη της τουαλέτας της. Έάν λ.χ. φορή άσφύτρη, θα της πηγαίνει μια μικρή λευκή κουνιόνη, έάν φορή λευκή η πράσινα, θα χρειασθή μια μικρή λευκή κουνιόνη. Ένα καφέ τσάρι ά καφέ μια άσφύτρη. «Όσο για τις κυρίες που συντηρούν με υφασμάν παπούτσια, από δέμα φειδωλό-λέγει ο παρδοξικός αυτός άνθρωπος- σ' αυτές προτείνεται να θγαίνουν έξω συντοβήματα από μιά...έχιδνα!!

Ο άνθρωπος με τις 160 γυναίκες

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝ

Καθώς είναι γνωστόν, τόσο στην αρχαία, όσο και στον αιώνα που ζούμε, υπήρχαν άρρετοι άνδρες που έχουν διδύληγον στρατήματα... συζύγους!

Ο άνθρωπος που κατά την διάρκειαν της ζωής υπαυδρεύθη τις περισσότερές γυναίκας, υπήρξε, όπως τουλάχιστον αναγράφει η Ιστορία, ο Σολομών. Αυτός ο σοφιστάς μετέδωκε τον σοφόν φαιναται ότι ήρθε μέγας εις όλας τους, στα γένεια, γιατί η παρόσιτος τα ήθελε με σεβασμό μίρος, στο αίσθημα του, στις σκέψεις του, στις πράξεις του.

Νομίζωμε όμως ότι στο πλαίσιο των ασημάτων ναυτοκρατορίας έφημείσεν το μεγαλύτερον ρεζό του. Πορίστη, ο Σολομών έινε ένασκόσιος νομίμως συζύγους!

Ο σοφός αυτός βασιλεύς, ο οποίος τώρα θα άνηκει στην Ιστορία, φαίνεται ότι έζη και σήμερον έναν κληρονόμο στα αισθηματά του. Και πρόκειται μάλιστα για έναν βασιλιά άρρετα γνωστόν, διότι είναι σύγχρονος, έκείνος της Μεσομνηστής Αραβίας, τον Ιμπν-έλ-Σαούντ, τον κατακτητήν της Μέκας, τον άνθρωπον που κάτω από το σπέρμα του ήνωσε διάφορα μικρά βασίλεια και σουλτανάτα της άραβικής χερσονήσου και ο οποίος κατέχε το ρεζό της πολυγαμίας, διότι υπαυδρεύθη εκατόν εξήντα φορές!

Ο Ιμπν-έλ-Σαούντ υπήρξεν ο προσηγορευτός έκπαιδός εξήντα φορές, έσπερμένους και έλθεν έκπαιδός εξήντα άνδρες, έσπερμένους με έλκους, μελλον βασιλέως και ευαριστοφών, και όμως σήμερον άκίνητος έστειλεται άσφαίστατος και στυγνός νέος.

Ο Αραβ ήθος βασιλεύς, ως καλός μονογαμικός και πραγματικά άποτόρος του Μωσέ, δεν είχε ποτέ περισσότερες από τέσσερες γυναίκας κάθε φορά που παντρευόταν. Άν έπαυσε και πέπτην γυναίκα ένφ είχε άλλες τέσσερες από άναστόρά του, θα δημιουργούσιν σκάνδαλο μέσα σ' άλόκληρη την Αραβία, που φημίζεται ως κοίτης του Ισλαμισμού.

Ο Ιμπν-έλ-Σαούντ όμως, χωρίς να παραβή τον νόμον, κατόρθωνε ν' αντιπαραστή διαρκώς τις υπεράριθμες γυναίκες του. Εξοδικών τάς τις ύστερα από λίγον καιρό, διότι σήμερον εις ένα στέγιον να χωρέση είναι έφικόν εις ένα στέγιον να χωρέση την γυναίκα του, άλλος και μόνον άποστή την βασίλισσα. Άρχει μόνον η πη ένδοξον ένφ Μου-λά (αυτή) έινε στην γυναική του: «Σε συντηρώ!».

Μ' αυτό λοιπόν τό... νόμιμο σύστημα αντιπαραστή διαρκώς τις γυναίκες του ο πολυγαμικός άνας κ' έτσι έφαινε εις την περιλαμπρινή συλλογήν έκπαιδός εξήντα συζύγων! Η συμπεριφορά όμως αυτή του Αραβού βασιλέως δεν έγκυται εις άσπαθή χαρακτηρισμόν, άλλα έχει πολιτική σημασία.

Πράγματι, κατόπιν του έπαινευμένου αυτόν γάμου, ο νέος και φλογερός βασιλεύς κατόρθωνε να συγγενισθή με πολλούς φυλάχους και μικροσουλτανούς που έπαρταζον εις τάς περίε περιφέρειάς του βασιλείου του. Και έπειδή για τους μουσουλμάνους ο γάμος είναι πολύ σοβαρόν πράγμα, πολύ πιο σοβαρό άπό την άσπαθή, η πρώτη όργη, η πρώτη άσπαθή, έσπερμένης γυναίκας συγγενούς, εις τους φυλάχους της όργης και εις τους μικροσουλτανούς του άσπερμένου είναι άρκεσιν μια κόρη του να παντρευθή νομίμως, έστω και για ένα μήνα, για να είναι υπερίσχυον ότι συγγενισμέν με τον βασιλέα, διότι ο γάμος άποτελει ένα νομίμον δεσμόν, ο οποίος δημιουργεί για πάντα στενοτάτην συγγένειαν μεταξύ των δύο οικογενειών. Και αυτοί οι συγγενικοί δεσμοί είναι σεβαστοί και λεγού για τους Αραβας. Και διακρίνουν δι' άλόκληρους γενεάς και άδεις τολμά με τους έθνη.

Καθώς λοιπόν βλέπουμε, δεν είναι όλα ομοιομορφικά και παρόμοια εις τον άραβισμό κόσμον.

Όλγιν ένδιαφέρει κατόπιν άν ο έλκτος δεσμός μετεβή στον δύο οικογενειών έθνη-οργιστή ή της θυσίας μιας δυστυχισμένης κόρης. Δυστυχώς, η γυναίκα, σύμφωνα με τους νόμους του Κορανίου, έφαιναται εις μίαν κοινωνικήν τάξιν πολύ κατώτερην εκείνων των άνδρων και η αξία της έφαιναται στον σέχρ και την όμορφιά της.

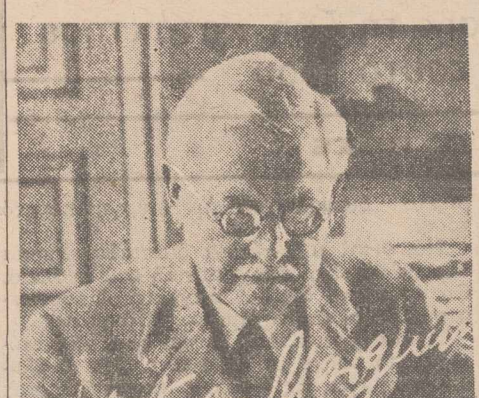
Ο Ιμπν-έλ-Σαούντ, με τη βία να έκτελέσει το πολιτικόν σχέδιον, κατόρθωσε να συνάψη τρεις γάμους την ίδια μέρα! Δέν γυναικίον όμως, πώς αυτός ο μοντέρνος Σολομών συμπεριεφερέθη μ' όλες αυτές τις γυναίκες. Το γαμήλιον ταξίδι τον θα ήτο συνοδών: Και ο μόνις του μέλους; Καμμία πληροφωρία έπί των ζητημάτων αυτών. Ένας τούτος ήθος ο βασιλεύς της Αραβίας, όποιος ήθελε κ' έν ήταν ο σκοπός των γάμων του, κατόρθωνε να παντρευθή 160 γυναίκες!

Ο Βίκτωρ Μαργκερίτ άποκαλύπτει το πρόσωπο της «Γκαρσόν»

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΜΟΡΓΚΕΡΙΤ

Ποιος δεν έχει διαβάσει το περίφημο μυθιστόρημα του Μαργκερίτ, «Η Γκαρσόν»; Το μυθιστόρημα αυτό ήσκησε μία άληθη έπαιρη στις γυναίκες της εποχής του. Στο παρακάτω άρθρο ο Βίκτωρ Μαργκερίτ άποκαλύπτει ποιες γυναίκες στην πραγματικότητα τον έλπιουν στο πολυκόστο αυτό μυθιστόρημα!

Ύπηρεσε πραγματικά η «Γκαρσόν», η είναι μόνο πλάσμα της φαντασίας μας; Συγχρόνως έθεσαν αυτή την έρώτησι. Σήμερα νομίζω πως μπορεί ν' άπαντήσει.

Τι θα γινόταν η ζωή αυτή κόρη με την πλούσια ιδιοσυμφορία της, με τον άπολιτισμό της, μέσα σε μια κοινωνία που την έσχη έκείνη δεν άνεγνώριζε πια καμμία άπ' τις παλιές αξίες, που όλα ήταν σεξουαλική τρέλλα, άναήθητες κάθε όρνιθας!

Η διαφορά είχε φθάσει ως τα νοσοκομεία. Η εύκολα των νοσοκομείων του πόλεμου. Α' έμφοδές κυρίες, που την Κυριακή δεν έλειπαν άπ' τη λειτουργία, έφρασαν όλη την έβδομάδα στα νάνων, στα καμπαρέ, στα ύπιστα σάπια, στους κρυφούς κινηματογράφους.

Ένα βράδυ είχα παρασχερή κ' έγ' ο' ένα τέτοιο κατάνυκτον, τόσο συναντησός της κομψής άσπιδος, αλλά και παρασχερή σ' ένα έθνος που δεν έγνώσσε ποτέ την όρεια του. Μετά την προβολή μιας γυναικείας κινηματογραφικής ταινίας, είδα δίπλα μου άνδρες και γυναίκες που έσφαινα μετεβόλιντο σε κτήνη... Όχι. Δεν μπορεί να περιγράφο κ' νινόνται εκεί μέσα.

Κ' έπειδή ο κορμός γύρος της νύχτας που να δέχεται τα πάντα άόγνυστα είναι πια σήμερον άδύνατον χαρίσσει, κ' έπειδή και η νύχτα της είναι μισοπλήρης. Κ' η παρουσία της άσπιδος της είναι άναπόφευκτη, ζήτησε να την πληρώσει με κάθε τρόπο... Δεν μπορεί να σκεφθή πως μ' αυτό τον τρόπο σπορεύει την έσχη του παιδιού της. Δε λοκαλεύεται,

ΣΤΗΝ ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ

Ήιστορία της — Αποκρηάς και των μασκαράδων

ΟΙ ΒΟΡΤΕΣ των άποκρηων εινε χωρίς αντίρρηση οι πιο μεγάλες εορτές. Και ο κόσμος ετσι τις αντιλαμβάνεται και δεν αρνεί να περάσουν χωρίς να σημετεόχη όσο μπορεί περισσότερο και δραστηριότερα: «Ποιος έβριε τί μπορεί να γίνει μέχρι το χρόνο», ανέπτειται.

Και ενώ όλοι τρέχουμε με τόσο χαρά στ' καρναβάλι, πολύ λίγοι θά έβριμε γιατί γιορτάζουμε τις άποκρηες.

Τι εινε λοιπόν οι εορτές των άποκρηων και γιατί μασκαρευόμαστε; Μέχρι σήμερα πολλοί λαογράφοι ηγορήθησαν με τά ζητήματα αυτά και έβρισαν τις σχετικές εξηγήσεις. Οι άποκρηές των δυ και διαφέρουν μεταξύ των ή μία τις άλλες κατά τι ορισμένους, ως προς το σημείο δι' έχουν την καταγωγή των ες αρχαίες θρησκευτικές εορτές και μάλιστα των Σατουρναλίων, των Βασανάλια, των Λουπερκαλίων κλπ. Οι εορτές αυτές εγένοντο προς τιμήν των Θεών, ή πρώτ' του Σατουρνίου, του ίδιου μας δηλ. Κρόνου και ή τρίτ' προς τιμήν του Λουπερκίου, ή όποια έλλειψαν γύρω την 15ην Φεβρουαρίου έκαστος έτους. Οι εορτές αυτές είχαν λαϊκότητα χαρακτήρα. Ένας όμως του λαού έπαυαν, μέρος και οι Βασιλείς, οι όποιοι παραδίδουν γενικά πάντοτε δά, άφ' ην εορτή προς τιμήν Θεού, συνδέονταν την ες τις εορτές σημετεόχη των με διαφόρους φιλικούς ή φιλικούς πράξεις.

Μια από τις πράξεις αυτές ήτο και ή άπελευθέρωση δούλων. Καταλάβαινε κανείς εύκολα πως, παρόμοια πράξεις προσέχλουν μεγάλον ένθουςιασμόν μεταξύ του λαού και δι' αυτό ή άποκρηή ήτο ημετεόχη χαρακτήρ των έχαλαρώσων και κατέληξαν ες λαϊκές εορτές: Μετά τά γεύματα, τό γλέντι ήτοσο άποκρηής και κατόπιν όλος ο σημετεόχων κόσμος έξεκινείτο ες την πόλιν και παντού, στους δρόμους, στις πλατείες έβγαζε χορούς.

Από και λοιπόν λένε οι περισσότεροι λαογράφοι έπιστήμονες ξεκίνησαν οι άποκρηές εορτές. Εινε δηλαδή ύποκείμενα ειδικολογικά, με την διαφορά φυσικά δι' σημετεόχη ύπόστανται την έπιδόρουν των έτελιγμένων ήθων.

Μια μετοχήν λαογράφων πιστεύει δι' οι εορτές των άποκρηων κατόνται από διάφορες ειδικολογικές ταλέτες των αρχαίων, τις όποιας έκιναν με την έρχομ της άνοιξης. Έτσι λένε και ή εορτή των Λουπερκαλίων εορτάζεται την 15ην Φεβρουαρίου.

Στην Ρώμη τά Σατουρναλία διατετήθησαν μέχρι του 494 μ.Χ. Όσο λοιπόν και 500 χρόνια χριστιανισμό δεν κατόρθωσαν να εξαλείψουν τά ειδικολογικά ήθη. Μάλιστα ή χριστιανική έπισημοσύνη, επειδή ήτο ριζωμένη τόσο βαθειά στον λαό ή συνήθειε αυτή, την υιοθέτησε με την διαφορά δι' την καλλιέργησε και της άπεδύλε τον ειδικολογικό χαρακτήρα.

Από λοιπόν δι' προς την αλλαγή των εορτών, «Η μετομήνός πως καθιερώθη και δι' απ' επεκράτησε; Τ2 ήθη αυτό εινε πολύ μεταγενέστερο. Οι Ιστορικοί βρύνουν τις πρώτες μετομήσεις τον 14ον μ.Χ. αιώνα στην Δύση. Οι Γερμανοί και οι Ιταλοί την έπληξαν αυτήν άρχισαν να βάσουν τις πρώτες μάσκες.

Κυρίως στις Ιταλικές πόλεις, Ρώμη, Φλωρεντία, Βενετία διοργανόντο εορτές προσωποδοφών, οι όποιας ήσαν πολυτελείστες και είχαν καταστήσει περίφημες ες όλην τον κόσμο. Έορτές μετρημενόμενες εγένοντο έπίσης και ες διάφορους Άσιατικούς χώρους, όπως την Βαβυλώνα, την Αίγυπτον, την Παλαιοίτιν κλπ. Και σε άλλους ήμιας τους λαούς, όπως μας πληροφορούν οι Ιστοριογράφοι έτελούντο εορτές μετρημενόμενες προς τιμήν των Θεών του κοινού.

Αλλά ποιά ή δικαιολογία της μετομήσεως; Έδώ υπάρχει ένα μικρό μυστικό, τό όποιοι οι Ιστοριογράφοι δεν κατόρθωσαν να διαλευκάνουν πάντως. Πάντως καταλήγουν στο συμπέρασμα δι' ες τάς προηγμένες χώρες (Ρωμαϊκήν, Ιταλικήν κλπ.), τό έθιμον καθιερώθη και επεκράτησε δι' τον λόγον δι', με τις κοινωνικές διακρίσεις που ύφισταντο τότε, ο πολλός κόσμος έύρισκε με εύκαιρία να μη διακρίνεται από τους άρχοντας και τους εύνετους και να φαίνεται μετρημενόμενος ως ένας ίσος μεταξύ ίσων. Οι ήμιας οι πίστευαν δι' με την μετομήσει κατόρθωνον... να προσοικονούν τά θράνηματά. Άλλοι λοιπόν πάλι πίστευαν δι', όταν μετομήνεται οι άρχοντες, λίκους, λικοντέρια κλπ. αποποιόν την δύναμίν τους.

Κατά τις εορτές αυτές οι μετρημενόμενοι έστεύονταν διάφορους χορούς από δρόμο και στα σπείτα, έλεγαν άστεία, κλπ. Όμοιο δηλ. με τά σημερινά ήθη.

Ο Σουρής περιγράφει το Καρναβάλι της Πλάκας

Ο ΠΟΙΟΣ πήρε τις δυο προηγούμενες Κυριακές στην Πλάκα, όποιος πάει και μεθαύριο θά ίδη και δεν θά απορήσει: Άνδρες, γυναίκες, νέοι και νέες, πολυμενόμενοι «αράγκικα», ή Ισπανόλικά, Μενιδάτικα ή Άραχόβτικα, στριμύχονται για να απολαύσουν τό θέαμα. Ο καθένας δηλαδή γελάει με τον άλλον και κανείς με... τον έαυτόν του. Πάντως τό κέφι έρχεται άβυσσο και τό γλεντοκόπημα «προς χάριν» του καρναβαλιού διαρκεί μέχρι άργά την νύκτα.

Την Κυριακή της Τυροφάνου, πριν 35 χρόνια, είχε πάει στην Πλάκα και ο μακαρίτης ο Σουρής. Ο κόσμος, όπως και σήμερα, ήταν πυκνός ή μάλλον πολύ περισσότερος.

Αλλά δε θαύραμε τον ίδιο τον ποιητή να περιγράφη τον καρναβάλι, όπως τον είχε περιγράψει τότε στην «Ποιητή του».

Το σαρκικό του πνεύμα δίνει την άποψηστρα του καρναβαλιού της εποχής. Διαβάστε τό: ΦΑΣΟΓΑΝΗΣ: Κι' είπα κι' εγώ στη Φασούλη:

«Πάρε τη φαριέλλα μας και πάμε να γλεντούμε την ρωμαϊκανά μας, πάμε τόν χαρταύτιο κι' εμείς να τον κλέβουμε και κερσέτι να πάρουμε και κερσέτι να πάρουμε. Και ο Καρναβάλις βαλθή με την Καρναβάλια κι' οι δρόμοι γένηκαν γυαλί δεν είχαν καθαλίνα. Και στην εξέδρα πήγαμε... τί Καρναβάλι τρέλλα! κι' ή Φασούλια μούλεγε: «Χωρίς να θέλεις γέλα, μην κόψεις πιά τον σαρλό»

και τον Τερεμιά, κάνα και ρι' τον ζωρό να δείξες ευθυμία.

Χά! Χά! Τι διασκεδάσεις... Τι κόσμος κι' εύνετει κι' έπάλεσαν τάρσινικά με τό σαρλό τό θηανάκι

κι' ανήσυχος δεν ήμινε σόν πόλεμο κανείς. Κι' έπαισαν χαρτιά έρσχη, κι' ήσαν ή κυρία Χι,

κι' ήσαν ή κυρία Κάππα σόν κυρία Περισπασή κι' ένα φόρεμα φορούσε, πούχε χρώμα σάν γαί (δούρ,

κι' ήσαν κι' άλλες, κι' ήσαν άλλες ήρωϊνες φιλοφές, πού τις έβρισκες όπου σάλες και χορός και σαρσάες.

«Γά κότταζε, Καρναβάλις, τί σουρτές φρενή (ση)... από τον ήρώνα σου φηλά θαρρό πως τον αιντεί (ρεϊς,

Βλέπω να μες κοττάζες και τέτοια μες φονάξεις: «Όσοι Ρουμιοί, σόν γλέντι σας και σόν κου (βαρταλίζα σας, σπό σας, Ρουμιοί, πού φράγκαμε και τό μα (σκαρλίζα σας,

«Σφιρίστε, σφιρίστες μου, σφιρίστε τσιμπισ (νέι, πώς πρέπει για τά μούτρα μας γαϊδουρότε (μουσόνες,

«Χά! Χά! Τι διασκεδάσεις, τί χωράτα, τί σιήνη (ματαί... κι' Άσπινέλλα γύρισε κι' έροφρη και Στρατός, και με την σούνη των χαρτιών εγέμιναν τά στο (ματαί

και πολεμάσους μερικώς τούς έπισα έμεινός, «Τοίσις, μαμιά, φονάζανε και κάμποςα μου (ρούλια

χά! χά! Τι διασκεδάσεις... ξεράθωσα σιά γέλια. Καθένας πήρε μάσκαρα να δη τον γέτονό του κι' ετσι δεν έμπαζαν κανείς τά μυστούνα (του,

«Χαχά... έρέ γρονού... να δούμε τά ρέστα φινίσε τά μούσινα πασάπο λά φέστα.

«Βαστάτε τά τοίσις σας, περιόρουν τέρατα ρουάνας ν' άκρόβουν, σφιρίματα, κέρσα.

«Λάε μου περιόρουν, λάε μου κυρλή για τί χαρά σου ήλτοζαί, τό κέφι σου με πνίγει άδύνατο πνίχθηκε σπράγ ή να γλεντούν πολλοί τούρα πού ήμινες κατέβα για να γλεντήσουν Άλην. Λάε μου περιόρουν, χαρά για σένα πούχε ήσαν χαρούς, πού παρταχός φονάδες κι' ένα (σούχο

και μόνο την Άποκρηή γλεντούσας με κυρλή Άλην έρωμάρες και γηγινε όλο τον άλλο χρόνο φροντίσει να στείλει στα Καρναβάλια μόνο. Και ο Σουρής συνέχισε:

«Εσ όσ δρόμους Έλλάς, γυμνι κατόνται μες γκα... «Όπως ήρθε μένα ο' δια μες μαμιά κακοκακία.

«Μηλήτε τον Δαχύν, σφίχοντο μου Τανου... «Όσοι κατόνται μες γκα... «Όπως ήρθε μένα ο' δια μες μαμιά κακοκακία.

«Μηλήτε τον Δαχύν, σφίχοντο μου Τανου... «Όσοι κατόνται μες γκα... «Όπως ήρθε μένα ο' δια μες μαμιά κακοκακία.

«Μηλήτε τον Δαχύν, σφίχοντο μου Τανου... «Όσοι κατόνται μες γκα... «Όπως ήρθε μένα ο' δια μες μαμιά κακοκακία.

«Μηλήτε τον Δαχύν, σφίχοντο μου Τανου... «Όσοι κατόνται μες γκα... «Όπως ήρθε μένα ο' δια μες μαμιά κακοκακία.

Την τρέλλα του καρναβαλιού την περιμένουν μικροί και μεγάλοι. Μειδιούν οι γέροι και σκέπτονται τά παρασμένα, έλπίζουν οι νέοι και χαίρονται τά σημερινά. Και τά παιδιά γιορτάζουν κι' αυτά τις χαρμόσυνες τούτες μέρες.

Βέβαια τό καρναβάλι έχασε τό νόημα πού είχε τον παλιό καιρό. Πριν ο νέος κι' ή νέα περιμέναν με λαχτάρα τις μέρες πού ξένοιαστοι δα στροβιλίζοντουσαν μασκέ με τό γοργό ρυθμό του βόλς. Καλύτερη εύκαιρία δεν ύπήρχε για ν' άνταλ-

λάσουν τά μυστικά της καρδιάς τους.

Ήτανε ή ώρα πού μ' ένα τρυφερό σφίξιμο του χεριού ή νέα θ' άκούγε τό πρώτο «ο' άγαπώ». Οι παλαιότερες κάτι θά ξέροντο, άναμφίβολα από την συγκίνηση μιας τέτοιας βραδυάς καρναβαλιού. Η κοκκινάδα ανέβαινε φυσική στο πρόσωπο και τά μάτια έλαμπαν και σπινθηροβολούσαν σάν τούτες πολυελαίους της έποχής.

Κι' ύστερα έως δτου έρθει ή βραδυά του χορού; Τι προετοιμασία, τί όνειρα, τί γοητεία στην άναμονή.

Σήμερα πού ή ζωή άλλαξε, ή άποκρηή στο σημείο αυτό έχασε τό γοητήριό της. Εινε κι' αυτή μια περίοδος ευχαριστήσεων, λίγο έως πολύ συγκινητική, με πλούσιες ή φτωχές άναμνήσεις. Τίποτ' άλλο. Συνήθεστερα μάλιστα δεν εινε παρά μια άπλη εύκαιρία έπιδείξεως κοκεταρίας.

Μ' αυτό δεν θέλομε ν' άρνηθοίμε όλα τά άλλα στοιχεία της άποκρηής. Η άνάγκη της χαράς, της ξενοιασίας εινε τόσο έμφυτη στον άνθρωπο! Γι' αυτό και άρπάζεται από κάθε εύκαιρία και ζητά ένα πρό-

αίωμα ν' άφήση κάποια έλευθερία στον έαυτό του, να χαρή, να παίξη, να μη σκέπτεται ποιος ειναι, τί ζητά, τί κάνει και πού τραβά. Κάτω από ένα κοστούμι κι' από μια μάσκα, μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι κι' όλα ξεχνιούνται, κι' ο κόσμος μοιάζει διαφορετικός, ώραιότερος, λιγότερα δραματικός.

Ποιος δεν ξεχάστηκε στη ζάλη του χορού, στην εύθυμία του περιβάλλοντος της άποκρηής; Τό γέλιο βγαίνει κάθε εύκαιρία και ζητά ένα πρό-

αίωμα ν' άφήση κάποια έλευθερία στον έαυτό του, να χαρή, να παίξη, να μη σκέπτεται ποιος ειναι, τί ζητά, τί κάνει και πού τραβά. Κάτω από ένα κοστούμι κι' από μια μάσκα, μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι κι' όλα ξεχνιούνται, κι' ο κόσμος μοιάζει διαφορετικός, ώραιότερος, λιγότερα δραματικός.

Ποιος δεν ξεχάστηκε στη ζάλη του χορού, στην εύθυμία του περιβάλλοντος της άποκρηής; Τό γέλιο βγαίνει κάθε εύκαιρία και ζητά ένα πρό-

αίωμα ν' άφήση κάποια έλευθερία στον έαυτό του, να χαρή, να παίξη, να μη σκέπτεται ποιος ειναι, τί ζητά, τί κάνει και πού τραβά. Κάτω από ένα κοστούμι κι' από μια μάσκα, μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι κι' όλα ξεχνιούνται, κι' ο κόσμος μοιάζει διαφορετικός, ώραιότερος, λιγότερα δραματικός.

Ποιος δεν ξεχάστηκε στη ζάλη του χορού, στην εύθυμία του περιβάλλοντος της άποκρηής; Τό γέλιο βγαίνει κάθε εύκαιρία και ζητά ένα πρό-

αίωμα ν' άφήση κάποια έλευθερία στον έαυτό του, να χαρή, να παίξη, να μη σκέπτεται ποιος ειναι, τί ζητά, τί κάνει και πού τραβά. Κάτω από ένα κοστούμι κι' από μια μάσκα, μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι κι' όλα ξεχνιούνται, κι' ο κόσμος μοιάζει διαφορετικός, ώραιότερος, λιγότερα δραματικός.

Ποιος δεν ξεχάστηκε στη ζάλη του χορού, στην εύθυμία του περιβάλλοντος της άποκρηής; Τό γέλιο βγαίνει κάθε εύκαιρία και ζητά ένα πρό-

αίωμα ν' άφήση κάποια έλευθερία στον έαυτό του, να χαρή, να παίξη, να μη σκέπτεται ποιος ειναι, τί ζητά, τί κάνει και πού τραβά. Κάτω από ένα κοστούμι κι' από μια μάσκα, μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι κι' όλα ξεχνιούνται, κι' ο κόσμος μοιάζει διαφορετικός, ώραιότερος, λιγότερα δραματικός.

Ποιος δεν ξεχάστηκε στη ζάλη του χορού, στην εύθυμία του περιβάλλοντος της άποκρηής; Τό γέλιο βγαίνει κάθε εύκαιρία και ζητά ένα πρό-

αίωμα ν' άφήση κάποια έλευθερία στον έαυτό του, να χαρή, να παίξη, να μη σκέπτεται ποιος ειναι, τί ζητά, τί κάνει και πού τραβά. Κάτω από ένα κοστούμι κι' από μια μάσκα, μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι κι' όλα ξεχνιούνται, κι' ο κόσμος μοιάζει διαφορετικός, ώραιότερος, λιγότερα δραματικός.

Ποιος δεν ξεχάστηκε στη ζάλη του χορού, στην εύθυμία του περιβάλλοντος της άποκρηής; Τό γέλιο βγαίνει κάθε εύκαιρία και ζητά ένα πρό-

αίωμα ν' άφήση κάποια έλευθερία στον έαυτό του, να χαρή, να παίξη, να μη σκέπτεται ποιος ειναι, τί ζητά, τί κάνει και πού τραβά. Κάτω από ένα κοστούμι κι' από μια μάσκα, μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι κι' όλα ξεχνιούνται, κι' ο κόσμος μοιάζει διαφορετικός, ώραιότερος, λιγότερα δραματικός.

Ποιος δεν ξεχάστηκε στη ζάλη του χορού, στην εύθυμία του περιβάλλοντος της άποκρηής; Τό γέλιο βγαίνει κάθε εύκαιρία και ζητά ένα πρό-

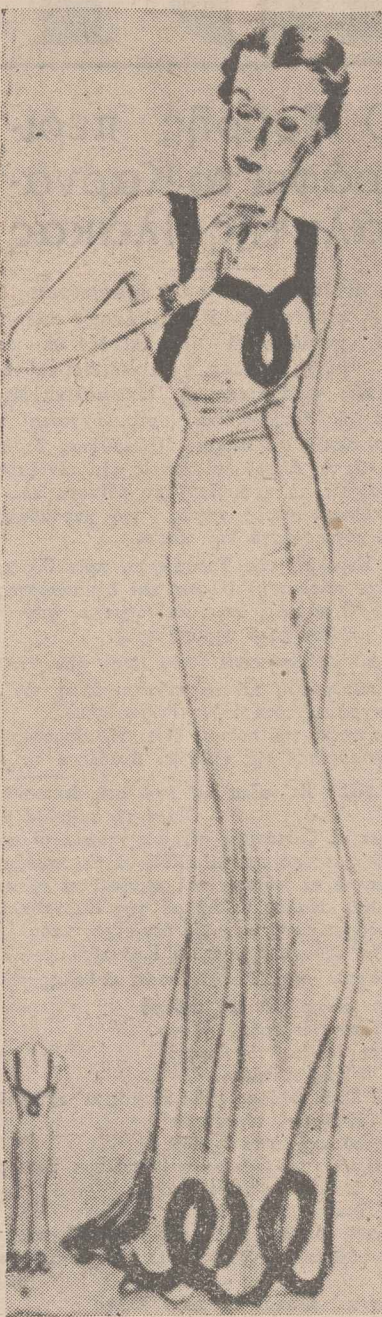
αίωμα ν' άφήση κάποια έλευθερία στον έαυτό του, να χαρή, να παίξη, να μη σκέπτεται ποιος ειναι, τί ζητά, τί κάνει και πού τραβά. Κάτω από ένα κοστούμι κι' από μια μάσκα, μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι κι' όλα ξεχνιούνται, κι' ο κόσμος μοιάζει διαφορετικός, ώραιότερος, λιγότερα δραματικός.

Ποιος δεν ξεχάστηκε στη ζάλη του χορού, στην εύθυμία του περιβάλλοντος της άποκρηής; Τό γέλιο βγαίνει κάθε εύκαιρία και ζητά ένα πρό-

αίωμα ν' άφήση κάποια έλευθερία στον έαυτό του, να χαρή, να παίξη, να μη σκέπτεται ποιος ειναι, τί ζητά, τί κάνει και πού τραβά. Κάτω από ένα κοστούμι κι' από μια μάσκα, μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι κι' όλα ξεχνιούνται, κι' ο κόσμος μοιάζει διαφορετικός, ώραιότερος, λιγότερα δραματικός.

Ποιος δεν ξεχάστηκε στη ζάλη του χορού, στην εύθυμία του περιβάλλοντος της άποκρηής; Τό γέλιο βγαίνει κάθε εύκαιρία και ζητά ένα πρό-

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τουαλέττες Χοροῦ

Με το καρναβάλι κάθε μία γυναίκα θα πάη σε έναν ή σε πολλούς χορούς. Μία τουαλέττα βραδυνή είναι απαραίτητη.

Σας δίνω 10 έκλεκτά Παρισινά μοντέλα μεγάλων οίκων. Τά χαρακτηρίζει ή απλή μεγαλόπρεπη γραμμή. Βλέποντάς τα, μπορείτε να πάρετε μία ιδέα στο ποιές είναι οι κατευθύνσεις της μόδας στα βραδυνά. Δεν είναι κανένα από τα 10 μοντέλα για σας; Θά επιθυμούσαμε τόσο να σας εξυπηρετήσουν!

Τουαλέττα από ύφασμα χρυσό γκρορέ με ένκρυπτα από λευκό μαρρόν.

Τούλινη μαύρη τουαλέττα έντελως αιδέρις, χωρίς σά βολάν και στην ανοιχτή πλάτη

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΙΚΩΝ

Η πρώτη τουαλέττα γίνεται από κρέμ μαύρο με πράσινο. Η δεύτερη γίνεται όμοια σε κόπτι μπλε σιέλ, με ντεκόρ μετρητό, ή μέση ντεκόρ. Μία μικρή κόπτι από έρμινα με γούνα ζιμπελίν ολόγυρα συμπληρώνει το σύνολο.

Η τρίτη είναι τουαλέττα από τούλι, άσπρο με τριαντάφυλλα ολόγυρα στη φούστα.

Η τέταρτη φορεί μία τουαλέττα από βελούδο πράσινο.

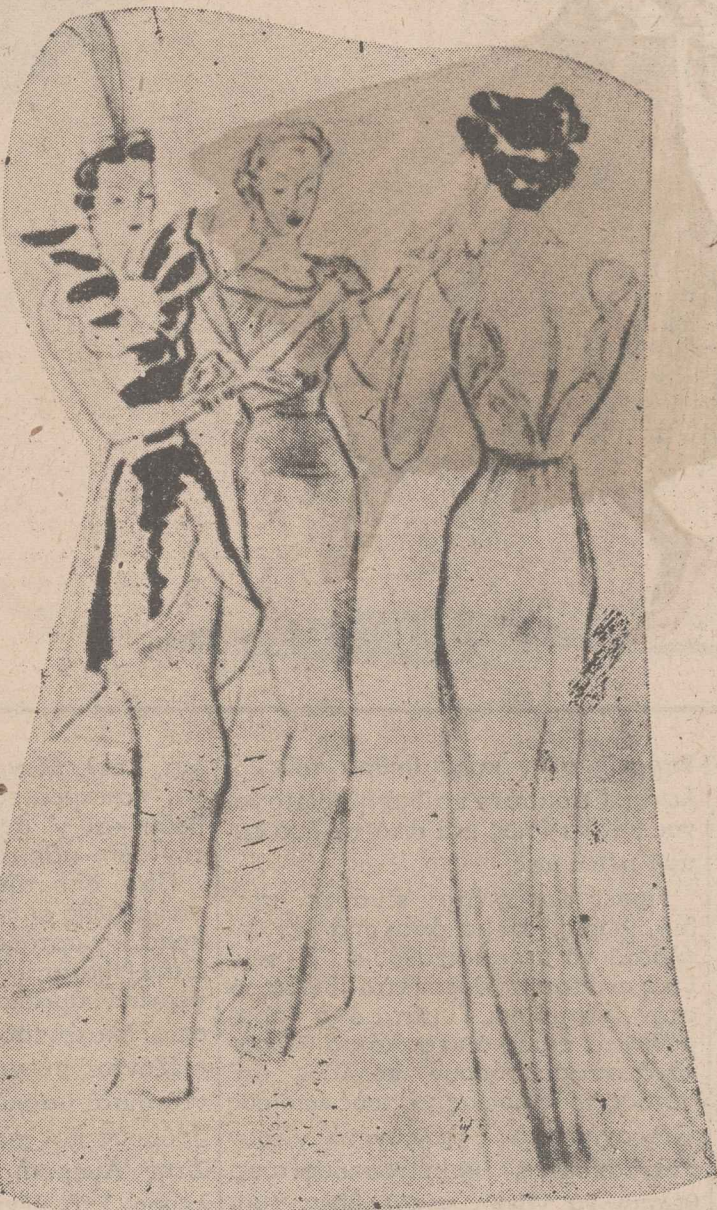

ΔΕΞΙΑ ΕΙΚΩΝ

Η πρώτη φορεί τουαλέττα από βελούδο γκρι ή τουνικ λαμ ή σουζάν μπλε γκρι και άρζόν.

Η δεύτερη φορεί τουαλέττα από κρέμ μαύρο με πακά όπισω από βελούδο πράσινο.

Η τελευταία φορεί τουαλέττα από κρέμ μπλε βιολέ έργασμένη με ντεκόρ. Η πλάτη, αν προεξέχει, είναι ώμοισοτάτη. Στόν όμο φέρει άνθη όρτανσις.

Η ΜΗΤΡΥΙΑ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα. Τό καιρό καμάρ κι' ή χαρά της βασιλίσσας αυτής ήταν τό κορίτσι τους, ένα κορίτσι τόσο όμορφο, ποδ όλο τό φώναζαν «Πεντάμορφη».

Ήθελε όμως μία κακή μέρα κι' ή βασίλισσα πέθανε, στά καλά καθούμενα. Ο βασιλιάς την έθαψε και την επένθησε όπως έπρεπε, με ήλ μπουφάντες να κείνη κι' άλλους άποφάσας να έναπαύονταν. Πήρε λοιπόν μία άλλη βασίλισσα, ποδ ήταν κι' αυτή χήρα και ποδ είχε ένα κορίτσι στην ηλικία της πεντάμορφης, αλλά ποδ άσχημο.

Η μητριά, ποδ έβλεπε την πεντάμορφη να μεγαλώνει και να όμορφαίνει και ή δική της κόρη να μαζώνεται και ν' άσχημαίνει, τόσο γινότανε και ποδ κακά και ποδ στερμένη.

Σε λίγον καιρό πέθανε κι' ο βασιλιάς κι' έμεινε ή βασίλισσα με τά δύο κορίτσια. Τότε κακά άρχισε να μισή φανερά την όμορφη προγονή της, να την ήρπει, να την βάζει να κινή χοντροειδέις, να την μεταχειρίζεται σάν δούλη.

Η κακιά μητριά ή πεντάμορφη τό όπέφερε όλα αυτά με άπομονή, χωρίς να δαγιά τό παρμικρό παράπονο άπ' τό στόμα της. Μία μέρα όμως ποδ καθόταν στο παράθυρο κι' έβλεπε τόν κόσμο, και τά κορίτσια να περνούν χαρούμενα και γελαστά και να τραγουδάνε ήλικά έρωτικά τραγούδια, έρωτικές ή καρδιά της καίτην, ποδ ήταν κάποτε κι' αυτή βασίλισσα. Γέμισε τότε και είχε στη μητριά της :

— Γιατί, καλή μου μάνα, με βασανίζεις και δεν μ' άφίνεις να χαρώ κι' εγώ τόν κόσμο ; Με βάσεις να πλένω πιάτα, να σφουγγαρίζω, να σκοινίζω... Μήπως δεν είμαι κι' εγώ βασίλισσα ; Τί κακό σούκανα ; Άν εγώ είμαι όμορφη κι' ή δική σου κόρη άσχημη, δεν γταίω εγώ. Ό Θεός μάς έπλασε τέτοιες.

Η μητριά άγρίνιζε τότε άόμοια περιούσιο. Καί χωρίς να χάση καιρό, πήρε κι' έφτιασε μία κούλουρα, γεμάτη άλάτι, με τό σκοπό να την δώσει στην προγονή της να την φάη, μήπως και πεθάνει από ή δίψη.

Τό βράδυ λοιπόν πήρε την πεντάμορφη και κλείνοντάς την μέσα σε μία σκοτεινή κάμαρη της έδωσε την ψημένη κούλουρα να την φάη.

Άν δεν την φάς, της είπε, θα σ' άφήσω έδώ μέσα κλειδωμένη σ' έλλη σου τη ζωή. Άλλοι και τραυλοί σε σένα !

Η κακιά ή πεντάμορφη, θέλοντας και μη έφαγε την κούλουρα. Άρχισε όμως τότε να διψάει ποδ και νερό δεν έφτανε μέσα στην κάμαρη για να πιη. Θέλησε λοιπόν να βη έξω, αλλά ή πόρτα ήτανε καλά κλειδωμένη. Η πεντάμορφη τότε έπεσε κάτω στο πάτωμα άσπασμένη και περίμενε τό θάνατο να την λησθή.

Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα κι' έκει ποδ ψυχουγότανε νέ σου και περνούσανε στη σκοτεινή την κάμαρη ένα φως λαμπρό και μία δούλη μαριανόνα παρουσιάζοντάς, άπ' την όποια έπρεζε κρυφάλλινο και γάργαρο νερό.

Η πεντάμορφη σπρώχνει άμέσως άπάνω χαρούμενη για να πιη νερό και να ούσθι την δίψη της, με μόλις πήρε τό χυμό τάσι ποδ ήταν κρυμμένο στην θύση για να τό γεμίσει, ένας νέος κι' ώραίος διαβάτης παρουσιάζοντάς μορσοτά της.

Όμορφη μου κοπέλλα, της είπε, δός μου λίγο νερό γιατί πεθαίνω από ή δίψη.

Η πεντάμορφη, χωρίς να φέρη αντίληψη σι, τό έδωσε γεμάτο τό τάσι. Ό διαβάτης άφού έπαι, την ήλσασε ποδ και της έπαινε :

— Την κόρη μου νάχρη, κυρά μου κι' άρχοντοπούλα μου ! Κανένας να μην μοσμή να σου κάμη κακό. Βροντάς κι' άστραφές να πέσουν άπάνω σ' έσέινον ποδ θα σε άγγιξη, με κακό σκοπό.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια ο ώραίος διαβάτης έγινε άφαντος.

Η πεντάμορφη έναπαύει τό τάσι για να πιη νερό, όταν, νέ σου και παρουσιάζεται μορσοτά της ένας λευκοφρεμένος γέρος μ' άσπρη μακριά γενειάδα.

— Δός μου, κυρά μου, λιγάκι νερό, της είπε κι' αυτός, γιατί καίγεται ή καρδιά μου και φλογισμένη τό στόμα μου άπ' ή δίψη !

Η πεντάμορφη, με μεγάλη προθυμία, γέμισε τό χυμό τάσι και τό έδωσε κι' αυτός να πιη.

Κι' ο γέρος, σάν έπαι και ξεδίψασε, της είπε φεύγοντας :

— Τά δακρύά σου μαργαριτάρια να γίνονται, κυρά μου, κι' όταν γελάς δροσάτα τριαντάφυλλα να πέφτουν από τό στόμα σου !

Η πεντάμορφη, άφού έπαι τέλος κι' αυτή νερό και ξεδίψασε, έπαισε και κοιμήθηκε....

Τό πού κι' κακιά μητριά μόλις έπαιρη, πήρε στο δωμάτιο για να βη πεθαμένη — ποδ έλαζε — την πεντάμορφη. Άλλά μόλις την σκούνησε άπάρκεια για να την έναρτή, άρχισε ν' άστράγγιζε και να βροντάει ολόγυρά της.

— Μή !... μή !... φωνάζει τρομαγμένη ή μητριά, δεν σε πειράζω... Δεν θα σου κάνω κακό !...

Τότε ή πεντάμορφη χαμογέλασε άγγελικά κι' άμέσως άρχισε να πέφτουν άπ' τό στόμα της σωρός δροσάτα τριαντάφυλλα !...

Η μητριά της, μ' ένα κρυφό μίσος στη μαύρη της καρδιά, ή ρώτησε τότε :

— Ποιές έγιναν όλα αυτά ; Ποιός σούδωσε αυτά τά χαρίσματα, κυρά μου και καλή μου ;

Η πεντάμορφη της είχε άναποφάσιστά όλα δσα συνέβησαν.

Την ίδια βραδεία, ή κακιά μητριά έφτιασε μία όμοια κούλουρα μ' άλάτι, την έδωσε στην κόρη της να την φάη και την κλείδωσε στο ίδιο δωμάτιο ποδγε κλείσει την πεντάμορφη την προηγούμενη νύχτα.

Κατά τά μεσάνυχτα παρουσιάζοντάς και σ' αυτήν ή ίδια μαριανόνα δούλη. Η βασίλισσα σπρώχνει διψασμένη να πιη νερό. Μά μόλις γέμισε τό χυμό τάσι, παρουσιάζοντάς μορσοτά της ο πορτος διαβάτης :

— Κυρά μου, της είπε, δός μου λίγο νερό γιατί πεθαίνω από ή δίψη.

Η άσχημη βασίλισσα όμως ποδγε σπρώχνει καρδιά και λίγο μυαλό, τόν άρριοντάζε και τό άποκρίθηκε :

— Φύγε από δω, άκαμάρη !... Έγώ πεθαίνω από ή δίψη και θα σου δώσω να πιης πρώτος !...

Την κατάρτα μου νάχρη, κυρά μου, κι' άπ' ότι είπαι, άόμοια ποδ ποδ να μαρσέλις !

Της άπάντησε ο διαβάτης κι' έγινε άφαντος. Ση στιγμή παρουσιάζοντάς κι' ο δεύτερος διαβάτης :

— Καλή μου κοπέλλα, έρχομαι από μακριά να δρώμ, της είπε. Διψάω ποδ, κι' είμαι γέρος κι' άδύνατος. Δός μου λίγο νερό να πιώ, σε παρακαλώ.

— Γεμίσον από δω, παληόγερε ! το άποκρίθηκε ή άσχημη βασίλισσα άπότομα κι' έπαισε.

Καταραμένη νάσαι, της είπε τότε κι' έμεινε. Κι' όταν γελός, διατάζει και φειδία να γαίνον από τό στόμα σου !...

Είσε τά λόγια αυτά κι' έγινε άμέσως άφαντος.

Η κακιά βασίλισσα, έπαισε ύστερα και κοιμήθηκε ως τό πρωί. Τό πρωί ποδ πήγε ή μάνα της στην κάμαρη, ή δούλη ποδ άσχημη από πρώτα. Δοκίμασε τότε να την κάμη να γελήσει, καί ελδε να πέφτουν από τό στόμα της φειδία και διατάζει.

Τό μυσος της τότε για την πεντάμορφη μεγαλώσε άόμοια περιούσιο. Τη δούλη έπαι σάν να ήταν ή γερότερη σάδδα, έφη για την κόρη της έστειλε σημεφερίως σε πολλά βασίλισσες.

Τά βασίλισσες όμως, ποδ είχαν μάθει ότι είχε δύο θυγατέρες, μία όμορφη και μία άσχημη, της άπαντούσαν και της λέγαν :

— Άν μάς δώσεις την πεντάμορφη, ποδ όταν γελός πέφτουν άπ' τό στόμα της τριαντάφυλλα, την παίρνουμε και χωρίς προίκα.

Η μητριά, άφού ελδε κι' άπείδε, άποφάσισε να άποσχεθή σ' ένα βασίλειο ότι θα τό έδινε την πεντάμορφη γυναίκα του.

Την ήμερα όμως τό γάμο παρουσιάζει για πεντάμορφη ή δική της κόρη φτελισμένη με τέχνη, έφη την άληθινή πεντάμορφη, ποδ διαταγή να την παίρνει και να την πείσει έφη σε μία σπηλιά.

Την πρώτη νύχτα όμως τό γάμο του, τό βασίλειο μόλις έπαισε την γυναίκα του να χαμογέλαση, άντι για τριαντάφυλλα, ελδε να πέφτουν άπ' τό στόμα της διατάζει και γείδια ! Τότε κατάλαβε πως ή κακιά βασίλισσα τόν είχε κοροϊφεί.

Στενοχωρημένος λοιπόν και πικραμένος πήρε τό ντυφέκι του κι' έφυγε από τό παλάτι για να πάη στο δάσος να κυνηγήσει.

Έκει, περνώντας μορσοτά από μία σπηλιά, άκουσε κλάματα γυναίκα. Προχώρησε τότε μέσα και βρέθηκε μορσοτά σε μία πανέμορφη κοπέλλα, τριγυρισμένη από σωρός μαργαριτάρια.

— Μην κλάις, κόρη μου, της είπε, μην κλάις κι' εγώ θα σε γλυτώσω από τό κακό ποδ σου συμβαίνει.

— Άλήθεια ; ρώτησε χαρούμενη ή νέα και χαμογέλασε.

Μά μόλις άνοιξε τά χείλη της, σωρός πορτοκαλάτα τριαντάφυλλα έπαισαν στην ποδιά της.

Τότε τό βασίλειο κατάλαβε πως αυτή ήταν ή πεντάμορφη ποδ έπαισε μία γυναίκα του. Χαρούμενος λοιπόν την πήρε στην άγκαλιά του και την πήρε στο παλάτι του, όπου την στεφανώθηκε, άφού έδωσε την άσχημη κόρη της κακή μητριά.

Έτσι έπαισε τό βασίλειο με την πεντάμορφη καλή κι' έμεινε άόμοια καλύτερα.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΣ και εκείνη ζούσανε στο μαγευτικό Παλέρμο. Τά σπίατά τους ήταν γεγονικά και οι κήποι τους χαριζόντουσαν με ένα γαμψό φράχτη. Μία μακρινή συγγένεια ένανε τις οικογένειές τους, κι' από μικρά παιδιά παίζανε δλη μέρα και τραγουδούσανε κάτω από τά δένδρα.

Τά χρόνια κυλούσαν γοργά, γλυκά και άφρόνιτοτα. Κι' έτσι, χρόνο με τό χρόνο, μεγαλώναν τά δύο παιδιά και μαζί μ' αυτά κι' ή άγάπη τους, ποδ δεν την όποπτευόντουσαν.

Κι' όταν ή υιόσσανε πια την άγάπη αυτή, την άγνη και παθητική, είχε ριζώσει βαθιά μέσ' στην καρδιά τους. Τώρα πλέον αυτός είχε μεγαλώσει και ήταν γενναίος ήπιοτής Δον Μάρκος κι' εκείνη ή έακουστή για την όμορφιά της Δόνα Ύακινθη.

Μά ο πατέρας της Ύακινθης ήταν ένας γερο-παρόνος και περνούσανε, σάν όλους τούς γέρους, κι' όταν έμεινε τό έδύλο περίοδος άσπρηά την κόρη του, μέσα στο σπίτι.

Ο έρωτας όμως ο άληθινός τόν δύο νέων τούς έκανε να βρουν τόν τρόπο να σμίγουνε και πάλι.

Πόσο όμορφες νύχτες περνούσανε, οι δύο άγαπημένοι, και πόσο ήδονικές !

Η χαρά τους όμως δεν ήταν γραφτό να διαρκέσει πολύ. Μία νύχτα τούς άνακάλυψε σφιχταγκασμένους ο πατέρας της κόρης κι' από τότε κανείς πια δεν είδε την όμορφη Ύακινθη. Άλλοι λέγαν ότι την σκότασε ο σκληρόκαρδος δούκας, πατέρας της, κι' άλλοι πάλι βεβαιώναν ότι την έκλεισε σε κάποιο μακρινό μοναστήρι.

Ο ήλιος έγερονε στη δύση του. Όλα ήταν ντυμένα στο χρυσάφι. Μία βαρεία και πληκτική γαλήνη άπλωνόταν πάνω στο έρημικό μοναστήρι της Άγίας Μαγδαληνής.

Άξαφνα οι καμπάνες του άρχισαν να ήχουν πένθιμα. Καλούσαν τις άφωσιωμένες στην αίσια παρβενία τους μοναχές να βοηθούνε δλη τη νύχτα για την ψυχή μιας άδελφής τους ποδ ψυχορραγούσε.

Στό βάθος τό σκοτεινού κελού της, έξαπλωμένη άπάνω σε μία μαύρη σανίδα, άνοιόυσε ή πιο νέα και τό όμορφη άπ' τις άδελφές. Άλλοιμονο ! Η όλογα τόν μεγάλων ματιών της είχε σκεδόν ούσει, καθώς είχε ούσει και κάθε έλπίδα για ή ζωή της...

Για τάχα την έπαιρε ο θάνατος τόσο πρόωρα ; Στο έρωτήσιό αυτό καμιά άπ' τις μοναχές δεν μπορούσε να δώσει μία συγκεκριμένη άπάντη. Έπειδή όμως έβλεπαν ότι την μοναχή αυτή, την νέα και άραία, την έφερε στο μοναστήρι ένας γέρος με εύγενικό και άσπρηό παρουσιαστικό, ο όποιος πλήρωσε πολλά για την διαμονή της, μά δεν έναπαύησε ποτέ να την δι, συμπέρανανε δλες πως κάποιο μεγάλο άμάρτημα άπείρεπε να ή κάνει στη ζωή της άραία έπαυμένη. Την σεβόντουσαν όμως ή θία έφτανε άπ' την ίδια, και την άγαπούσαν γιατί έμαρσε α' ένα βασιλικό κι' εύγενικό λουλούδι, ποδ από ή λήθη του μαρνανότανε, μέρα με την ήμερα, χωρίς να έναόχησε τούς άλλους.

Η μοιραία στιγμή ποδ ή ψυχή της έτοιμοδάνησε θα πέτασε στους ούρανούς, άφού και πάλι, έφη. Η βρωστή περιμετρεμένη, τόν έξομολογήτη, έχοντας σπρώχνοντάς τά βλεμμάτα της άπάνω στην εικόνα τό Χριστού.

Άξαφνα άκουσε την πόρτα ν' άνοιξη σιγά-σιγά, και πάλι σε λίγο να κλείνη. Κάποια λαχέτρα της έδωσε τότε λίγη ζωή και τά μάτια της έλαμψαν παράξενα και τά παναυμένα χείλη της τρεμούλιασαν, σάν κάπναι να ψυθισάν.

Πελιδός, με μάτια μισοσβυμένα και τρεμόντας ολόκληρος ο νεαρός έξομολογήτης, προχώρησε και στάθηκε άπάνω άπ' την έτοιμοδάνητη.

Άδελφή μου !... ψιθύρισε μ' έναν άπέραστο πόνο.

Και τό λευκότατο μέτωπό του, ποδ τό έβρινα μαλίστα του τό στέλιον σάν ένα μαρτυρικό στεφάνι, έγειρε βαρύ προς τό άδύνατο στήθος του.

Στό άκουσμα της φωνής αυτής ή έτοιμοδάνη ένοιωσε μία γλυκιά άνταρσία, ποδ της έδωσε κουράγιο και ποσέδω. Άναστήθηκε τό κεφάλι της και ψιθύρισε με την ψυχή στο στόμα :

— Άδελφε μου !

Τά μάτια της κοφώθηκαν πάνω στο πρόσωπο τό έξομολογητό και τό παρθένο της στήθος φοβόυσε, σάν κύμα άφρισμένη θαλάσσης. Τόν είδε... Τόν γνώρισε... Τά χείλη της σάλεσαν τρεμούλιαστα :

— Άδελφε μου !... Άγαπημένο μου !...

Και μαζί με τά λόγια αυτά πέταξε κι' ή ψυχή της στα ούρανα.

Ένα δέιο χαμόγελο φώτιζε τώρα τ' άφρο της πρόσωπο.

Τρελλός άπ' τόν άπείρο πόνο του ο νέος ρίχθηκε άπάνω της Άναστενέδοντας βαρεία άγκάλιασε τό νεκροίνο σώμα της άγαπημένης του και κόλλησε τά χείλη του πάνω στα δικά της χείλη, σ' ένα παράφορο, παρατεταμένο φίλημα, σάν να θέλει να της δώση τό στερή του πού.

Οι μοναχές, ποδ περνούσαν εκείνη στιγμή έξω άπ' τό κελλό του θανάτου, άκουσαν μία μισοσβυτή κραυγή άγωνίας και πόνου. Κι' όταν τόλημσαν ν' άνοιξουν την πόρτα βρέθηκαν μπροστά σε δύο — κι' όχι σ' ένα, όπως περιμένα — νεκρούς σφιχταγκασμένους τρελλά παρσάρα, μ' άγανία, την άγανία τού έρωτα και τού θανάτου.

.....

Η ήγουμένη τού μοναστηριού μόλις έμασε τό έρωτικό αυτό περιστατικό, για να προλάβη την κακογλώσσια τό κόσμου, διέταξε να άάκουν άμέσως, κρυφά την ίδια νύχτα, τούς δύο νεκρούς.

Κι' οι μοναχές, ίσως άπ' ή βία τους, έσκαψαν ένα μονάχα τάφο κι' έθαψαν τόν Μάρκο και την Ύακινθη, τόν ένα πλάι στόν άλλο, όπως τούς βρήκαν στο νεκρικό της νέας κλιάνρι.

.....

Ύστερ' από χρόνια τό τραγικό τέλος τόν δύο άποστευμένων νέων τό Παλέρμο μαθευτηκε παντού. Και σήμερα όποιος άναβαίνει στόν λόφο τού μοναστηριού της Άγίας Μαγδαληνής τού Παλέρμο, για να άπολαύση την βασιλίσσα δύση τού ήλιου, βλέπει λίγο πριν φθάσει στο μοναστήρι, σε μιά άκρη τού δρόμου, δύο λευκοίές κι' άναμεισά στους κορμούς τών δένδρων αυτόν έναν μικρό μαρμαρίνο σταυρό με τά άνόματα τού Μάρκου και της Ύακινθης. Κι' όταν γυρνά για ήμνη τόν αυτόν, παίρνει την άπάντη άπ' τον ήλιο ποδ γέρνει στη δύση του, κόκκινος και ματωμένος, σάν να βουτήχτηκε στο αίμα δύο άδικοχαμένων ύπαρξων...

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

Τά γαμήλια έθιμα της γενοικής μας Σερβίας είναι ποδ μεγάλο ενδιαφέρον.

Στή Σεβρία κυριαρχεί στο έθιμα τού γάμου ή παρική έθιμολογία. Ό πατέρας ή έπαυμένος έτοιμος ποδ θα διακινήση τό θυμιά του. Μάλας κάνει την έλλογή του αυτή και βεβαιώνει ότι θα τόν άγαθήν με έλδορτοσύνη, ποδ τά Κυρία-κάκια φορεμάτα του και παρμένα στο σπίτι έφη σωματέρον, μία ήμια άπ' έλκετό στόμα κι' ένα μαρσοτό λουλούδι. Τόν σκεπτόνι τά δύο φίλοι ποδ άπείλονται με τρυφερά.

Όταν μπή στην όλλα τού σπιτιού της νέας, χαίρει τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ο πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας τού κακίου κατέβει στο τραπέζι τόν μέλλοντα σωματέρον του, έφη ο σωματέρον τού κακίου έπιδεικνύει την πόρτα, σηκώνει τής ή νέα χέρι και είναι πια έλδορτο.

Άφού τον έπαισε ο νεαρός φιλοσπονδιστής, περσέει τον και έπει έλκεται γένετα ή προσήνιμπα, σπρώχνοντάς τά χείλη τού γάμο.

Ό πατέρας

Ποῖες εἶναι οἱ αἰτίες τῆς παιδικῆς νευρικότητος;

βέβαια δὲ μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ πῶς στή
διαμόρφωσι τοῦ χαρακτήρος τῶν ἀν-
θρώπων μποροῦν οἱ φυσικὲς προδια-

Τὸ παιδί ἀπο φυσικὴ ἀποψὶ δὲν εἶναι τιποτα περισσότερο πρὸς ἓνα ἄγραφο φύλλο. Στὸ χέρι τῆς μητέρας εἶναι νὰ τοῦ δώσῃ τὶς πρῶτες καλὰς βάσεις.

σημαίνει τὸ ἐκφρασμοῦ ὅσο καὶ στὸ ζήτημα τῆς κληρονομικότητας καὶ πὺς μὲ τὴν ἐπιπόλεια παραπομπή σὲ ψυχική προβλεψία εἶνε κινδύνος νὰ παραβλεψῇ κανεὶς σημαντικὰ ἀλλήλοεφαρτήσεις ἄλλης φύσεως. Κανεὶς θέσεις νὰ παίρνουν κάποιο ρόλο. Μόλις νὰ χωρὶς ἀμφιβολία ὁ ὁλοκλήρως αὐτὸς εἶναι περὶ ἐκφραστῶν θῆναι. Ὅπως ἀπὸ πρακτικῇ γνώσει τὸν ἀνθρώπου ἔλαβε πόσο τεράστια σημασία ἔχουν τὰ περιστατικά καὶ ὁ τρόπος

πος τῆς ὁλῆς τὸν ἀνέβρωσαν καὶ προ-
 πάντων τοῦ παιδιοῦ, αὐτὸς δὲ εἶπε πο-
 λὺν προσεκτικὸς στήν ἐκτίμησιν τὸν φυ-
 σικὸν προβλεθεύσαν. Τὸ νῆπιό
 ἀπὸ φυσικῆ ἀποψιφὸς δὲν εἶνε
 τίποτα περὶ σποσὶ γενεὰν πορὰ
 ἕνα ἄγραφο φύλλο. Ἠὲν ἀπὸ
 τῆς πρώτης μέρας ἀρξίζει ἡ ζωὴ καὶ
 τὸ συνητίζει καὶ νὰ τὸ ἐπηρεάζει.
 Κι αὐτὴ ἡ ἐπιδράσις γιὰ ὅποιον θε-
 λει νὰ βλέπῃ εἶναι τότε σηματοδο-
 τικὴ καὶ ὑποκρινόμενη λαθρονομικῆς ὁδοῦ
 τὴν ὁδὸν. Θὰ ἀποφύγῃ λοιπὸν ἀνεπί-
 τὸ λάθος τὸν ἐπυευμένον κρίσαν ἐν
 ἀφῆσιν νὰ θεωροῦνται φυσικὲς μόνον ὁ-
 σες βιολογικὲς δὲν μποροῦν νὰ νοηθοῦν
 ὡς ἐπὶ κτήτες.

Στην κατηγορία αυτή θα βάλωμε την ιδιοσυγκρασία. Ή ιδιοσυγκρασία έχει στενή σχέση με την σωματική προδιάθεση του ανθρώπου. Ή φυσιολογική ευαίσθησία του νευρικού και κυκλοφοριακού συστήματος όριζει την ψυχική διάθεση κάθε όντος.

Υπάρχουν οικογένειες ανθρώπων
κοντών, με πλατείες πλατές, με τάσι
προς το πάχος και αντίστοιχώς με
προβήνι κ' ευγενική καρδιά, με ει-
θύμι διδασθε, καλοί τίμιοι άνθρωποι,
γυμνιστοί κέρφι, από τους οποίους τι-
ποτά κακό δεν μπορεί κανείς να περι-
μένει. Μόνον που συχνά απαστά η όψις
και ο έπιπότης Ιδιότητες του γαρο-
κήρος αποδεικνύονται λυγρότερες
από την άγρηγκή ίδιουσυγκρασία. Υ-
πάρχουν άλλοι ψηφιδολογί, με λεπτά
υπερκαρτεριστικά και βαθεία μάτια,
με κίτρινα και κίτρινα κίτρινα, κοινοί
Βεις άνθρωποι, που κανείς δεν κρίνει
να τους έμπιστευτείται. Ότι όμως εν-
φυσικό δεν πρέπει να θεωρηθεί η α-
ματάβαλτο. Υπάρχει η έπιδορασις, το
περιβόλτο, η αγνήνι.

Βεβαίη ή, ποίηται; το γαρτίο στο όποιον τυπώνεται ένα βιβλίο, είναι πολύ σπουδαία για την εντύπωση που κάνει το βιβλίο. Αλλά ο διορθωτής που διαπράχει το κείμενο δεν έχει κανένα λόγο να καταγίνεται με το είδος του γαρτίου, του όποιου ή εκλογής δεν είναι δική του δουλειά. Αυτός, όπως και ο συγγραφέας του βιβλίου, πρέπει να περιορισθούν στο πώς να κάμουν το κείμενο ενδιαφέρον και απλαγμένον από λάθη, ώστε η αξία του να μη υποστεί να μειωθεί ουσιαστικά από το πρότυπο γαρτί.

Τὸ ἴδιον πρέπει νὰ κάνῃ καὶ καθὲρ γονεὺς καὶ κάθε παιδισγωγός. Πρέπει νὰ μὴν ἀποφεύγουν τὶς προσπάθειες γιὰ τὴν ἐξύψωσι τοῦ παιδιοῦ μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι τέτοια εἶνε ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἡ φύσις τοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν γίνεται τίποτα.

Συμβουλές για τα λουλούδια τῶν κήπων μας

Πώς μπορείτε να χωρίσετε ένα μεγάλο διαμέρισμα σε δύο. 'Από την άριστερή πλευρά χαριτωμένο σαλονάκι και δεξιά στο βάθος τραπεζαρία. 'Η απλότης και η κομψότης χαρακτηρίζουν το εύχρηστο επίπλωμένο αυτό δωμάτιο.

φυτεύονται αναλόγως της ανάπτυξης που θα πάρουν, δηλαδή στο βάθος φυτεύονται τα είδη που παίρνουν την μεγαλύτερη ανάπτυξη: και 3-ο προχωρούμε προς τον δρόμο φυτεύουμε τα μικρότερα. "Αν συνέβαινε το αντίθετο, τα μικρότερα θα εκθρόνιζον πίσω από τα μεγάλα."

Αν πρόκειται να φυτέψουμε μία στενωπόφυτη λουρίδα, που θα τήν παίρνει το μάτι και από τις δύο μεγάλες πλευρές, τότε στη μέση θα φυτέψουμε τα μεγαλύτερα είδη και πλάι στις πλευρές τα μικρότερα. Όταν το σχήμα είναι μικρό φυτεύεται με ένα είδος λουρίδας.

Στά πολλά λουλούδια δια-
φόρων χρωμάτων σμιθάνει
ἐνθὺ τὸ καθ' ἓνα εἶνε ὡραι-
ότατο, ὅλα μαζί νά μὴν εἶνε
εὐχάριστα ὡς σύνολο.

Σὲ ποιὸν δὲν ἄρῃς τὸ οὐ-
ράνιο τόξο καὶ ποῖος κούρ-
στηκε ποτὲ νὰ τὸ βλέπῃ;
Ἐκεῖ ἐναρμονίζονται ὡραῖ-
ατα τὰ χρώματα.

Αὐτὸ σημαίνει: πὼς εἶνε ἀ-
ναγκαῖο νὰ μπαίνουν τὰ
χρώματα σὲ κάποια τάξι.
Τὰ χρώματα, ὅπως ξέρου-

με, εἶνε ἀπὸ αὐτῆς ἢ οὐκ ἔστιν. Ἄ-
πλῶς εἶνε τὸ κόκκινον, τὸ χί-
τρινον καὶ μπλε, γιὰ τὸ κα-
θένα ἀπ' αὐτὰ δὲ μπορεῖ νὰ
ἐξαιρισθῇ τὰ ἄλλα διὸ ἡ πε-
ρισσότερα χρώματα. Ἐνθ' οὗ-
τοι ξέρουμε πῶς ἂν ἀναπα-

Μερικές στιγμές ξανάβλεπε την Ἀλκίονα,
 λελτή, ἐπὶ μοιγεύοντι, μετὰ τὸν παρὸν-
 θονο. Ἐπανάβλεψε μηχανικὰ τὰ λόγια ποὺ
 τὸν εἶπε πρὶν. Καὶ τόσα, ὅσοι πρὶν, δὲν ἀνέ-
 βλεψε καθόλου γὰρ τὴν εὐφροσύνη. Ἐν σιγῇ
 τὰς naves, γὰρ κατὰ τὸν εἶναι τόσο ἀληθινόν.
 Ἄλλὰ ἡ εὐφροσύνη αὐτῇ ὅσον οὐκ ἐν τῇ φε-
 γομένη βάρῃ, μετὰ τὴν ἴστω αἰ ὅταν παρουσι-
 αζοῖτο τὸν Μωϋσῆν. Τὸν βλέπαιτο καὶ τὸν ἔ-
 καιε. Δὲν μπορούσε νὰ ἀποφύγει οὐτὲ τὴν λάμ-
 ψη τῆς, οὐτὲ τὴν θερμότητά τῆς. Ἐδωκεν τὰ
 μάτια τὸν τότε καὶ ἔβλεπε πρὸς τὸν καὶ να-
 νὰ νῆα νῆα νῆα, ποὺ ἀπὸ τὸν εἶπε
 πῶς ἔβλεπε ὡς ἐμπροστίας τοῦ ἑαυτοῦ.

Μπήκε στο Κρεμλίνο, μπήκε στη μητρόπολη Ουσπένσκι, κίταξε με ευχαρίστηση τις άγιες εικόνες. Στο πρόσωπο μιάς βυζαντινής Παρθένου, ξαναβρίτη τα μαύρα τοξοτά φρύδια της 'Αριάνας. Ήταν έπει από άκομα, κοντά του. Ένα άσπρα λιβανιού έλκλαντο ανάμεσα στους τοίχους, που ήταν σκεπασμένοι με μοσαϊκά. Πνιγνταν....

Στὸν ἐξώστη πού ἐκτείνεται πάνω ἀπ' τὸ
Μοσκόβα, κοντὰ στὸ μνημεῖο Ἀλεξάνδρου τοῦ
2ου, ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ μιλᾷ μόνος του.
Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

καὶ πῶς κανένας ἄνδρας δὲν μ' ἄγγιξε ποτέ;

[illegible]

δὲν χρειάζοταν καθόλου τὴν ὑλικὴ αὐτὴ ἀπό-
δειξι. Μιὰ ἀλήθεια πρὸ μεγάλη, πρὸ ὑψηλὴ
τοῦ ἐπιβαλλόταν ἀκάθεκτη καὶ ἔδιωχνε καθὶ
ἀμφιβολία, ὅπως τὸ φῶς διώχνει τὴ νύχτα.

Κι' αὐτό πὸν αὐτοβλαβήν τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦταν τόσο δυνατόν, πὸν κλονισμένην. Αἰγὸ ἀ-
κρίην καὶ δὲ ἐπέπεσε. Ἀδὲν μπορούσε οὐτε νὰ
λῶσθαι, οὐτε νὰ κινηθῇ τὴν Ἀδριάναν. Πᾶς θι-
μούμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν φλόγα τῶν ἡταν κατ' οὐ-
της; Τὸ ν' ἀκούσθῃ τὴν φωνὴν της, ἡταν κατ' ἅ-
πάνω αὐτ' ἵς θανάτου τοῦ. Τοῦ χροατοῦται
μοναχῆ, ἀέρας, ὁρμος... Σπικόμενος μὲ κόσ-
τον ἐκανε μερικὰ βήματα, δίστασεν τὸ δοματὶο
πῆγε ὡς τὴν πόρτα καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξῃ
βῆκε...

«Αδύνατο πια να υπάρξει έρωτας μεταξύ μας...»

Καὶ τῇ στιγμῇ αὐτῇ, ὁ Κωνσταντῖνος τὴν μισοῦσε.
Ἀποκοιμήθηκαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ
ἄλλου.

X
ΕΝΑ ΓΚΡΙΖΟ ΠΡΩΤΙΝΟ
ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ἔνα γυριζὸ πρῶνὸν τοῦ Φε-
δρουσιανῶ, ξέστῃσαν ἀγά. Ὁ Κωνσταντῶς
οὐκ ἐπὶ στήθεσιν ἦτο. Ἦταν πᾶν ντυμένον,
ὅταν ἡ Ἀριάνη ἀποφασίσαν νὰ σπῇσθῃ ἀπὸ
τοῦ κρεββατί. Ἦταν παρορμητικὸν ἔντενα.

Κάθετε σὲ μιὰ καρέκλα, στρέφοντας τὴ εἰς τὴν
πρὸς τὸν Κωνσταντῶν, ποὺ ἦταν στὸ βῆθος
τοῦ δωματίου καὶ παρακολούθεισε τὴ γοηπ-
τικὴν σιλοῦσάν τὴν εἰς ἐρωμένην του, καθὼς
ἐξελθοῖσε στὸ παρῶν, ἀπὸ τοῦ ὅπου ἔπαιπε

ἐνα ὥρῳ, κίτρινο φῶς.
Καί, ξαπνύει, χωρίς νά κυττάξῃ τὸν ἑρα-
στή της, ἀπασχολημένη νά ἐξετάσῃ μιὰ μετα-
ξωτὴ κάλτσα ποὺ στὴν ἄκρη της εἶχε ἀνακα-
λύψῃ μιὰ μὲν τρύπα, τὴν Ἀριάννα εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ
γεμάτη νογέλια, σάν νά τοῦ ζητοῦσε νά κυ-
πῇ γιὰ τὴν καμαριέρα :

— Σε τί λοιπόν σου χρησιμεύει τὸ νὰ εἶσαι
ἐξυπνος καὶ ἀνώτερος ἀπ' τοὺς ἄλλους; Δὲν
ἔξερεις λοιπόν ἀλήθεια, πὼς μὲ πῆρες παρθένο

—Τὴν Ἀριδιὰ εἶπε μία κορὴ Πρωτοῦ
παιδίσκου, ἀφ'οὗτος ἀπὸ μητρὸς. Τὴν ἀνέ-
θερε φ' ἔθελε γὰρ, ἡ Βασιλοῦσα Πετρούκη,
ἡ ἵστοια εἶπε: ἤκουε μὴ ζωῇ εὐέλθουσα
καὶ ἀνέστησεν τὸς λαοὺς, καὶ ἀπὸ ἐ-
καυτε περιστάσις ἐγκρατοσύνης εἶε μίαν
ἐπαρχοῦσαν πάλιν τῇ Μεσοβυρηνῇ Ρω-
σσίᾳ, ὅπου καὶ ἀνέθερε τὴν ἀνεψιὰ τῆς.
Ἡ Ἀριδιὰ εἶπε ὁραία καὶ ἀφορεστὴς
ἐστὶν ἡμεῖς τέλειος ἀνθρώπου, ἀλλὰ
ἐπὶ τὴν ἐκ τῆς ἑλάνης τὸ παλαιὸν τῆς
φυλαγὴν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας καὶ ἐγγυράσας
τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Μόσχας. Ἐκεῖ,
ὅσα βράβη στήν Ὀπερα, οὐναντὶν τὸν
Κοινωνικὸν Μιγαζλὶν. Τὴν δευτέραν
βραδείαν τὸ παραβλέπει. Μεταξὺ τὸν ἀ-
ναγκαστοῦται ὅσας παρὰδῶς δευρίαι. Ἐ-
κουθ θέσει δὲ ὅσον εἰ θὰ παρὰσόν ἄλλα
καρὸ μὲν γὰ καὶ ἀνακαταστήσῃ ὅσο δ
Κοινωνικὸν ἀνέστησεν ἡ ὁμοφύλων ἀ-
πὸ τῆς πρὸς τὴν ἀγαπῶμεν. Καὶ ἡ
Ἀριδιὰ, πὸ ἀρχῆς καὶ ἐξελήλυτο μὴ
παράδειν γρηγορεῖ σὺν ὁμοίᾳ, τὸν πλο-
σίον Κοινωνικὸν, πὸ πῶτον τὸν τρέχον
ὅλες ὁ κομφὲς γυναικὲς τῆς Μόσχας,
μεταχειρφέσαι διλην τῆς τῆν ἐξουσιάζου-
σιν καὶ τὸν τυραννί, ὁπερὸν μὲν ὁμοίαν δια-
κώδς τὸ παρὰδῶς τῆς.

ΕΙΣΑΙ γοητευτική. Θά διατάξω τὸ
μᾶς φέρουν χαβίари καὶ σαμπάνια.
Ἡ Ἀριάνα ἔπαιξε τὸ ρόλο τῆς
θαυμάσια. Ἐπέδειξε ἐκθαμβωτικὴ
ἐξυπνάδα καὶ εὐθύμια. Μὴ σιγῇ
ἔγειρε στὸν Κωνσταντῖνο καὶ εἰσήγαγε:

— Πῆς, ὅς τοι παρακαλῶ. Μεγάλες μοι
 Πιρίγαια, ἀργότερον, σταν θύγεις ἔχεις τε
 καί μοι καὶ ἱερουργήσας ἔδω, δὴ με προσ-
 κάλεσθαι τοι δαίτησις καί· ὦ, μόνο αὐτῷ.
 Ἔρρω, θά στανθήσῃς ὥσπερ πολλὰς γυναῖκες·
 ὦθ' ἔχουσ' ἰλῖα προτερματῖα ποὺ ἐγὼ δὲν
 ἔχω. ὦθ' εἶναι καί, ὑποτακνύμεν, τυφροῦρε
 πιστῶς — κατὰ βάθος· καὶ ἐγὼ εἶμαι πιστὴ
 ἀφ' οὗ δὲν ἔ' ἀπάρτην — ἴσως ποὺ ὁρίεις ἀπὸ
 μένου. Ἀλλὰ πρόβλεπε αὐτὸ ποὺ θά σοι φάσῃ.
 Κονὰ τοὺς θὰ λήξῃς καὶ θὰ θυσιάζῃς ἐν
 αὐτῷ τέρας, ποὺ σ' ἐθύνουν ἐπὶ τῷ ἔργῳ
 σφειδὸν τῇ Μόρῃ. Καὶ ἐπειδὴ ποὺ εἰς σὺν
 νοτῆς καὶ μετὰ τὴν ἐκείνην ποὺ οὐδενὸς σὺ
 νομῆς, ποὺ θὰ ἐκάρῃς τὰ γλοῦρα μου νεῖται.
 ... Εἶναι ἐπὶ ποὺ θὰ ἐκάρῃς...
 ... Ἐγχεῖς δόλω, εἰς τοὺς Κωνσταντῖνους, δὲν
 θὰ σὲ ἐκάρῃς, γιατί δὲν εἶσαι ἐν ἐν μῆνι.
 πὺς να σοὶ ποῖ; ἔτσι, πᾶντοῦ, ὅπου τὸ
 θάυμα ἐκονοῦται μετὰ τῆς καίης, ποὺ χορὴς αὐτῆς
 τοῦ, δὲν θὰ ἦσυν αὐτὸ ποὺ εἰσαι...

— Και όμως, περὶ αὐτὸν καὶ χοριστίου, ἐξαι-
κολούθησε ἡ νεαρή κερή. Θά ἦταν, ἀλλήθεια,
πολὺ γελοῖο, ἀνθρώποι σὺν κ' ἐμᾶς, ποὺ εἶ-
μαστε κανονόμενοι καὶ μὴ γνωρίζουμε χίλιες
περιπέτειες, μὴ ζήσαμε σὺν παντρεμένοι-
«Ἀλλὰ, ὡστόσο, περὶ χοριστίου θὰ σοὶ μι-
πιστευθῇ ἐνα μεγάλο μυτιζό, καὶ ποὺ δὲ
θὰ μπορούσα νὰ πῶ σὺ ξανένα ἄλλον παρὰ
μόνο σ' ἐμένα, καὶ καὶ ποὺ δὲν θὰ πῆς σ' ἄ-
κανένα ποτέ, γιατί θὰ πῆθαινα ἀπὸ ντροπὴ
«Οὐκίσιον.

— 'Ορκίζομαι ὅ,τι θέλεις, εἶπε ὁ Κων
σταντῖνος πού, τῇ στιγμῇ πού θά τὴν ἔχανε
αἰσθανόνταν τὴν ἀνάγκη νὰ εἰσδύσῃ ἀκόμα πύ-
βαθειά μέσα στὴν κλειστή καρδιά τῆς Ἀριά-
νας.

— Λουπόν, θά σ'το πω αύριο, έλκε ξεκίνη-
 τή μου, στην αποβάθρα του σταθμού, όταν θά
 αύρινη ή χαμπάνια καί θά ξεκινήσ'η τ'ο πρωί
 μου, όταν δέν θά ήπάχη τ'όρος νά έσπαυ-
 ρίσ'η καίτε... Κι' άν ήν τέλευτα σ'τιμύ
 δέν θάχω τ'ο θάρος νά σου κάνω αύτή τή
 έξομολόγησι, θά στην γράφω... Σου τ'ο ύπο
 σχομαι.

Ματαία Κωνσταντίνος προσπάθησε νὰ κα-
νῇ τὴν Ἀριὰνα νὰ μιλήσῃ. Δὲν μπόρεσε γὰρ
τῆς ἀποσπᾶσθαι παρὰ τὴν ἐπίσημη ὑπόσχεσι πὺν-
θὰ μάθειν γρήγορα ἓνα μυστικό, ποῦ ἀπὸ
καιροῦ ἐπιθυμοῖσε νὰ τοῦ πῇ.

Μέσα του, προσπαθούσε να μαντέψει τι θα του απέκλυε, τι 'Αριάν. Γνωρίζοντας τις διαμαρτυρίες ολημέρας της φιλοτιμίας της νόμιζε πως βρήκε την αλήθεια: Το υπέρβαρο αυτό κορίτσι τον αγαπούσε, αλλά θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να το δείξει. Τον αγαπούσε, τον είχε πάντα αγατήσει, αυτό ήταν το μυστικό που δεν μπορούσε να του εμπιστευτεί παρά μόνο τη στιγμή που θα χώριζαν...

Ἡ βρεβασία αὐτὴ τὸν γεμίσε χαρὰ. « Ἀλλὰ συλλογιζόταν, ἐνίκησα. Νικήθηκε μὲ τὸ μέγα διάμα σὰ χεῖλη. Ἀλλὰ ἀναγνωρίζει τὴν ἡττάν της. Τὸ ἀδάμαστο αὐτὸ κορίτσι βρήκε τὴν κτῆνί του... Καὶ ὅμως ὅλα ἐτελείωσαν μεταξὺ μας. Μὲ τὸν τρόπο τὴν ἔκανε ὥστε νὰ εἶναι

Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται

Ἡ τριχόπτωσις σταματᾷ

Νέα μαλλιά ξαναφυτρώνουν

TRILYSIN

Ὁ Γενικός Ἀντιπρόσωπος κ. ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Ἀλκαίου 1, Ἀθήνα, ἀποστέλλει δωρεάν εἰς πάντα αἰτοῦντα τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς Τριφυλίας.

16

